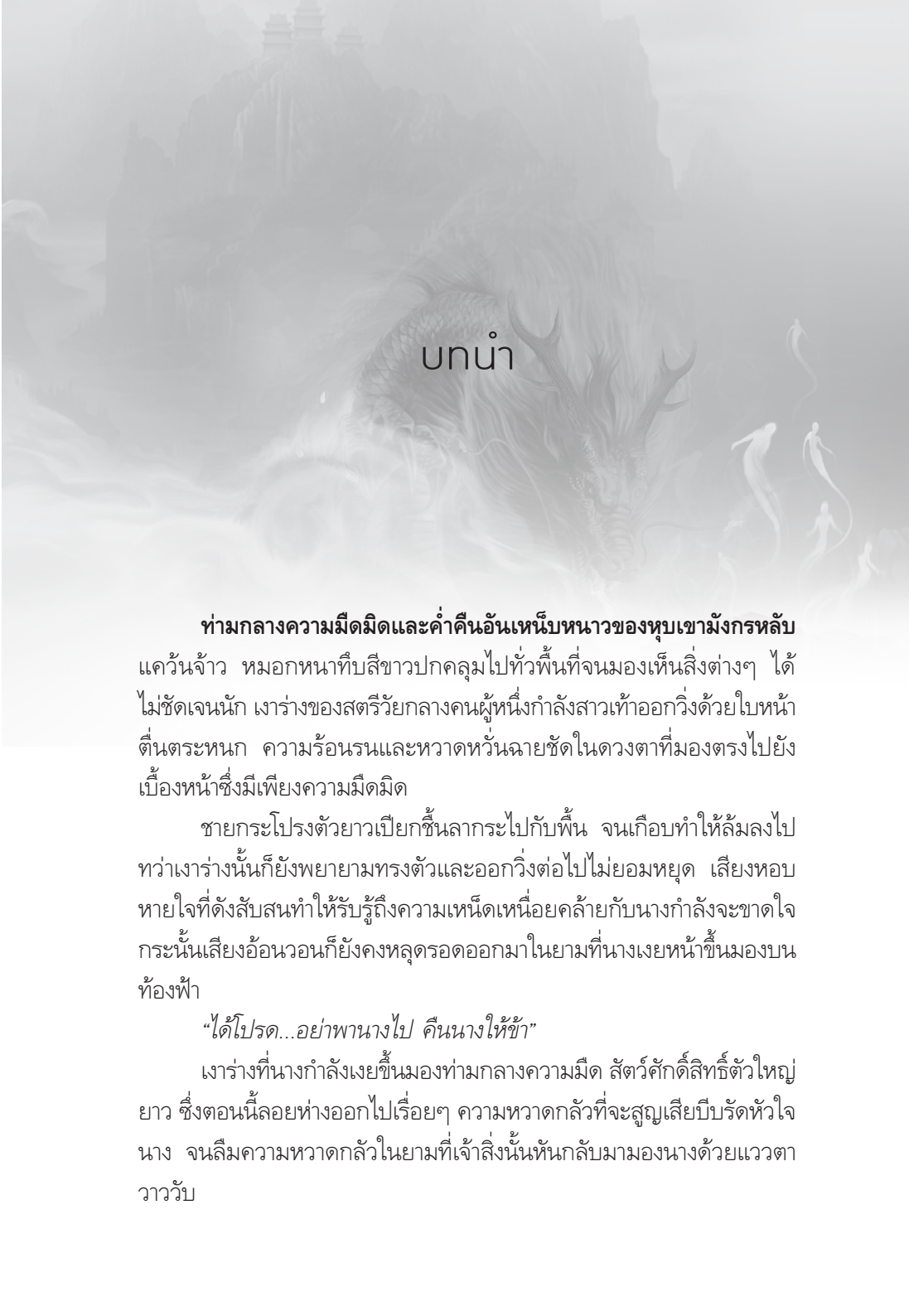

บทนำ

ท่ามกลางความมืดมิดและคำคืนอันเหน็บหนาวของหุบเขามังกรหลับ
แคว้นจ้าว หมอกหนาที่บดสีชาวปกคลุมไปทั่วพื้นที่จนมองเห็นสิ่งต่างๆ ได้
ไม่ชัดเจนนัก เเงาร่างของสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งกำลังสาวเท้าออกวิ่งด้วยใบหน้า
ตื่นตระหนก ความร้อนรนและหวาดหวั่นฉายชัดในดวงตาที่มองตรงไปยัง
เบื้องหน้าซึ่งมีเพียงความมืดมิด

ชายกระโปรงตัวยาวเปียกชื้นลากระไปกับพื้น จนเกือบทำให้ล้มลงไป
ทว่าเงาร่างนั้นก็ยังพยายามทรงตัวและออกวิ่งต่อไปไม่ยอมหยุด เสียงหอบ
หายใจที่ดังสับสนทำให้รับรู้ถึงความเหน็ดเหนื่อยคล้ายกับนางกำลังจะขาดใจ
กระนั้นเสียงอื้ออวนก็ยังคงหลุดรอดออกมาในยามที่นางเงยหน้าขึ้นมองบน
ท้องฟ้า

“ได้โปรด...อย่าพานางไป คืนนางให้ข้า”

เงาร่างที่นางกำลังเงยขึ้นมองท่ามกลางความมืด สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ตัวใหญ่
ยาว ซึ่งตอนนี้อยู่ห่างออกไปเรื่อยๆ ความหวาดกลัวที่จะสูญเสียบีบรัดหัวใจ
นาง จนลืมหวาดกลัวในยามที่เจ้าสิ่งนั้นหันกลับมาองนางด้วยแววตา
วาววับ

“ข้าแต่เทพมังกรผู้ยิ่งใหญ่ ได้โปรด ขอเพียงให้ข้าได้เห็นหน้านางอีกสักครั้งก็ยินดี” นางคุกเข่าลงอ่อนน้อมอย่างไรซึ่งหนทาง

“เหียนหว่านเอ๋อ ทายาทนักเดินทางข้ามเวลา”

เสียงทู่ต่ำของมังกรตนนั้นดังขึ้น เรือนร่างเรืองแสงสีเขียวอันสว่างามกระหวัดไปมาอยู่เหนืออากาศ สร้างความน่าเกรงขามให้ผู้ที่พบเห็นเป็นยิ่งนัก แต่สำหรับห้วงอกคนเป็นมารดาที่กำลังจะสูญเสียบุตรสาวอย่างนาง ทำที่นาเกรงขามนั้นไม่มีผลต่อนางเลยสักนิด

“ความรักของมารดายิ่งใหญ่เพียงใดข้าเข้าใจดี ข้าเลือกเจ้าและสามี เพื่อให้กำเนิดเด็กน้อยผู้นี้ เพราะชะตาของเจ้าและสามีแข็งแกร่งกว่าผู้ใดที่ข้าเคยเห็น”

“ท่านหมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ”

“เหียนหว่านเอ๋อ การอยู่ผิดที่ผิดเวลานับเป็นการฝืนลิขิตสวรรค์ ตัวเจ้าเองมิใช่ไม่รู้ เรื่องนี้เริ่มต้นมาจากบุตรสาวของเจ้า เช่นนี้แล้วก็สมควรให้จบที่นาง นับจากนี้จะไม่มีนักเดินทางข้ามเวลาอีก เจ้าคือคนสุดท้าย ทั้งยังเป็นผู้ให้กำเนิดเด็กน้อยผู้เป็นทั้งจุดเริ่มต้นและจุดจบของเรื่องราว เจ้าต้องปล่อยนางไป หาไม่ทั้งนางและเจ้า หรือทายาทรุ่นต่อๆ ไปจะไม่มีทางหลุดพ้น”

“ท่านหมายถึงหลุดพ้นจากการเป็นนักเดินทางข้ามเวลาหรือเจ้าคะ”

“เจ้าเข้าใจก็ดีแล้ว”

“แต่...หากว่าตัวข้าและทายาทรุ่นต่อไปยอมรับให้เกิดขึ้นเล่า”

“ถึงอย่างนั้นก็มีได้พิสูจน์ว่าเจ้าจะสามารถเลี้ยงดูเด็กน้อยผู้นี้ได้อยู่ดี หากเจ้ายังรังนางไว้ที่นี้ บุตรสาวของเจ้าจะตาย หรืออาจเลวร้ายกว่านั้น...ผู้คนที่อยู่รอบกายนางจะต้องสังเวยชีวิต เจ้าคิดว่านางจะรู้สึกเช่นไรเมื่อรับรู้ว่าคุณเองเป็นดาวหายนะของผู้เป็นที่รัก ปล่อยนางไปเถิด นี่เป็นทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว ไม่ว่าจะต่อตัวเจ้าหรือบุตรสาวของเจ้าเอง ความจริงแล้วหมดยุคนี้จำเป็นต้องเกิดและแตกดับจนกว่าจิตวิญญาณของนางจะกลับมาสมบูรณ แต่ด้วยเหตุผลบางประการ ข้าจึงไม่อาจรับรองได้อีกต่อไป หากเจ้ายังอยากให้นางมีชีวิต

อยู่ เชื้อข้าเกิด เจ้าต้องปล่อยนางไป แล้วสักวันหนึ่งเจ้าจะได้พบกับนางอีก”

“ไม่ใช่เจ้าคะ ไม่ อย่าพานางไป ได้โปรด!”

เหยียนหว่านเอ่ออ้อนวอนอย่างน่าสงสาร น้ำตาที่เอ่อท้นออกมาจนแทบเป็นสายเลือด เมื่อลูกของตนต้องมาถูกพลัดพรากไปตั้งแต่ยังแบเบาะ แต่กระนั้นนางก็ไม่อาจห้ามสิ่งใดได้ ความท้อแท้สิ้นหวังทำให้นางลงมือทำในสิ่งที่แม่แต่ผู้ใดก็ไม่อาจคาดคิด

“อย่าพานางไป ได้โปรด ข้าขอร้อง!”

ร่างที่คุกเข่าอยู่บนพื้นลุกขึ้นพร้อมกับกระโจนเข้าไปหามังกรตัวใหญ่ทันที ทว่าสิ่งที่นางคว้าเอาไว้ได้กลับมีเพียงความว่างเปล่า...

หนึ่ง

ชะตาที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง

ในยามเช้าของชั่วโมงแห่งการรีบเร่ง ณ เมืองหลวงของประเทศไทย ที่แสนจะร้อนอบอ้าว หญิงสาวคนหนึ่งก้าวลงมาจากรถประจำทางด้วยท่าที่ยิ้มแย้ม สายตามองตรงไปยังร้านกาแฟร้านโปรดที่ชอบไปนั่งเป็นประจำ ระหว่างทางที่หญิงสาวเดินผ่านนั้น มีคนหลายคนมองเธอด้วยท่าที่สงสัย หลายคนส่งยิ้มให้ ซึ่งแน่นอนเหล่าคนที่ยิ้มให้คือชายหนุ่ม แต่ท่าทีของหญิงสาวนั้น บอกชัดว่าชินเสียแล้ว เพราะตลอดมาก็มักจะตกเป็นเป้าสายตาของผู้อื่นเสมอ เรื่องนี้แม้จะไม่ชอบ แต่นานๆ เข้าก็เริ่มชินที่จะวางตัวเฉย

หากจะพูดกันจริงๆ แล้ว รูปร่างสมส่วนและหน้าตาสวยสดใส อีกทั้งผิวพรรณขาวเนียนนั้นช่วยขับเคลื่อนให้หญิงสาวดูมีเสน่ห์น่าดึงดูดใจก็จริง แต่เมื่อพวกชายหนุ่มได้เข้ามาคุย จึงได้รู้ว่าหญิงสาวเป็นคนถามคำตอบคำ และทำตัวน่าเบื่อ พวกเขาก็มักจะเป็นฝ่ายถอดใจไปเสียเอง ซึ่งพวกเขาไม่รู้เลยว่าเธอล่วงรู้เท่าทันว่าพวกเขามองแค่เพียงรูปร่างหน้าตา เธอจึงใช้วิธีนี้เสมอ เวลาไม่ต้องการให้ใครตามเข้าๆ และมันก็ได้ผลแทบจะทุกครั้ง

เมื่อหญิงสาวเดินเข้าไปต่อคิวเพื่อสั่งกาแฟกับพนักงาน ไตรศัพนธ์มือถือก็ส่งเสียงเตือนว่ามีสายเข้า “ว่าไง” น้ำเสียงกลั้วหัวเราะกรอกลงไปตามสายทันที

ที่กตริบ

“เหม่ยมเหม่ยม!” เสียงตะโกนที่ดังมาตามสายของ พิมพ์พลอย พิทักษ์ชัย ทำให้หญิงสาวต้องรีบยื่นโทรศัพท์มือถือออกห่างจากหู

“เบาๆ หน่อย หูจะแตกแล้ว” เหม่ยมเขียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายโทร. มาทำไม

“อยู่ไหน”

“กำลังซื้อกาแฟ”

“จะไม่บินมาเชียงใหม่จริงๆ หรือ”

“พลอยก็รู้ว่าเหม่ยมเหม่ยมไปไม่ได้ มีงานเล่มใหม่มาให้แปล ต้องส่งภายในอาทิตย์นี้ นี่พลอยจะอแงทำไมในเมื่อพลอยต้องบินมาขึ้นเครื่องที่กรุงเทพฯ อยู่แล้ว จะให้เหม่ยมเหม่ยมต่อไปทำไมถึงเชียงใหม่โน่น ยิ่งไงก็เจอพลอยก่อนจะบินไปจีนอยู่แล้ว” เหม่ยมเขียนถอนหายใจ

“เอาเถอะ พลอยไม่สำคัญเท่าธุรกิจแปลนียายเงินล้านของเหม่ยมเหม่ยมนี้” พิมพ์พลอยตัดพ้อ แต่เหม่ยมเขียนกลับส่ายหน้าแล้วหัวเราะแทนที่จะร้องอน

“เหม่ยมเหม่ยมจน! ไม่ได้เกิดมาบนกองเงินกองทองอย่างพลอยนะ จะได้อยู่เฉยๆ ก็มีกินมีใช้ ไหนจะมีเงินบินไปเที่ยวต่างประเทศอีก”

“นักเขียนนักแปลหนังสือมือทองอย่างเหม่ยมเหม่ยมเนี่ยะจน แค่อลิขสิทธิ์ นียายต่างประเทศที่เขียนส่งสำนักพิมพ์ต่างๆ ของอังกฤษที่พิมพ์ซ้ำครั้งแล้ว ครั้งเล่าก็มีกินมีใช้ไปจนถึงชาติหน้าโน่น รกก็ไม่ยอมซื้อ เอาแต่นั่งรอมลืไปไหน มาไหน ร้อนจะตาย ถามจริงๆ เงินในธนาคารตั้งใจทิ้งไว้เพราะอยากทำบุญ ด้วยการปล่อยไปปลวกกินหรือไง” พิมพ์พลอยร่ายยาวจนเหม่ยมเขียนต้องหัวเราะออกมา

“เงินพวกนั้นซื้อคอนโดหมดแล้ว ตอนนี้อยากกลายเป็นักเขียนไส้แห้ง แล้วจริงๆ กำลังคิดจะเกาะพลอยกินเสียหน่อย”

“เฮอะ อย่าดีแต่ปาก ตอนจะซื้อรถให้ถึงกับขู่ว่าจะเพื่อนตัดพิน้อง”

“นี่! ที่โทร. มาเนี่ย ตั้งใจโทร. มาเทศน์หรือไง”

“เปล่า จะบอกว่าคุณลุงโทร. หาหม่ยหม่ยหลายครั้งแล้ว เห็นไม่รับสายเลยเป็นห่วง”

“อ้อ พอดียุ่งอยู่ ว่าจะโทร. กลับช่วงสายๆ หน่อย”

“เออ ให้มันจริงเถอะ ถ้าคุณลุงโทร. มาหาพลอยอีกรอบ ไปถึงกรุงเทพฯ เมื่อไหร่พลอยจะจับหม่ยหม่ยอย่างกินเสียเลย แค่นี้ละ” พิมพ์พลอยพูดจบก็วางสายเพราะไม่อยากเข้าซี

ฐานะคนกลางระหว่างหม่ยเขียนกับบิดาบุญธรรมของเธอ ทำให้รู้สึกเหมือนน้ำท่วมปาก พูดอะไรก็ได้ไม่ได้ เนื่องจาก เอริค ลี นั้นเป็นเพื่อนของบิดา และหม่ยเขียนเองก็เป็นเพื่อนรักของเธอตั้งแต่เด็กๆ เรื่องราววัยเด็กของหม่ยเขียนนั้นพิมพ์พลอยรู้ซัดทุกอย่าง แม้กระทั่งเรื่องที่มีความจริงแล้วหม่ยเขียนเป็นเด็กกำพร้าที่ เอริค ลี รับมาอุปการะตอนที่เขาเดินทางมาเปิดสนามกอล์ฟที่เชียงใหม่ สนามกอล์ฟที่บิดาของเธอและ เอริค ลี ลงทุนร่วมกัน

ตอนที่ เอริค ลี พบหม่ยเขียนที่หน้าคฤหาสน์ของเขานั้น หม่ยเขียนอายุราวหนึ่งถึงสองเดือน ถูกห่อหุ้มด้วยผ้าไหมเนื้อดีอยู่ในตะกร้าหวายตามเนื้อตัวสะอาดสะอ้าน ผิวพรรณหรือก็ขาวเนียนราวกับน้ำมัน ทั้งยังเป็นเด็กเลี้ยงง่ายไม่อแงเลยสักนิด แม้ว่าจะมีคนแปลกหน้าอุ้มไปมาก็ตาม

ของเพียงอย่างเดียวที่อยู่ในตะกร้าคือหยกแก้วที่แม่แต่ เอริค ลี ผู้เชี่ยวชาญเรื่องหยกคนหนึ่งยังไม่อาจประเมินคุณค่าได้ ไม่เพียงเท่านั้นใจกลางหยกแก้วชิ้นนั้นยังมีอักษรจีนสีแดง ‘หม่ยเขียน’¹ ล้อมกรอบด้วยมังกรสีทองทอดเกี่ยวอักษรราวกับกำลังปกป้องด้วยความหวงแหน ซึ่งดูๆ แล้วฝีมือที่ประณีตเช่นนี้ เขาไม่มั่นใจว่าประเทศใดสามารถทำได้ โดยที่ไม่ทำลายเนื้อหยกแก้วใสมันวาวงดงามจนเสียหาย

เอริค ลี เก็บหยกชิ้นนั้นเอาไว้ และต้องการรับอุปการะหม่ยเขียนไว้เป็นลูกของตัวเอง ทั้งนี้ พจน์ พัทธ์ชัย เพื่อนสนิทของเขาต้องเซ็นรับอุปการะหม่ยเขียนแทนเอริค เพราะการที่ชาวต่างชาติจะรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม

¹ หม่ยเขียน แปลว่า นางฟ้าแสนสวย

นั้น ต้องเดินเรื่องผ่านกระบวนการทางกฎหมายอย่างถูกต้อง และมีขั้นตอนที่ซับซ้อน เนื่องจากเขาพบหมေးเซียนที่เชียงใหม่ กว่าเขาจะได้รับตัวหมေးเซียนกลับไปประเทศจีนด้วยก็ใช้เวลาหลายเดือน

เรื่องราวยุ่งๆ ก็เริ่มขึ้นตอนนี่เอง เพราะภรรยาของ เอรិค ลี ประกาศชัดเจนว่าไม่ยอมรับตัวเด็ก เพราะเข้าใจว่าหมေးเซียนเป็นลูกเมียเก็บของสามี เอริค ลี ไม่มีทางเลือกจึงจำต้องส่งหมေးเซียนกลับมาเมืองไทย โดยฝากเอาไว้กับพจน์ผู้เป็นบิดาของพิมพ์พลอยนั่นเอง

หมေးเซียนเติบโตมาท่ามกลางความรักของตระกูลพิทักษ์ชัย เพราะพจน์และภรรยาเลี้ยงดูเธอด้วยความรักใคร่ ทั้งสองรักเธอไม่น้อยไปกว่าบุตรสาวของตัวเองอย่างพิมพ์พลอย อีกทั้งหมေးเซียนและพิมพ์พลอยก็เข้ากันได้ดีมาโดยตลอด หมေးเซียนจึงเลือกที่จะอยู่เมืองไทยมากกว่ากลับไปเมืองจีนกับเอริค

กระทั่งห้าปีก่อนหน้านี้ทั้งพิมพ์พลอยและหมေးเซียนต่างก็ไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่² ประเทศจีน ตามคำขอของเอริคที่ต้องการใช้เวลาร่วมกันกับหมေးเซียนบ้าง ภายใต้คำแนะนำของพจน์ สองสาวจึงลงเรียนหลักสูตรภาษาจีนสำหรับนักศึกษาต่างชาติระยะยาวหนึ่งปี และทั้งคู่ก็ตัดสินใจเรียนต่อจนจบปริญญาตรี แต่เพราะพิมพ์พลอยกับหมေးเซียนเรียนภาษาอังกฤษควบคู่ไปด้วย ทั้งสองจึงได้ปริญญาตรีมาสองใบในเวลาห้าปี

หมေးเซียนตัดสินใจกลับมาเมืองไทยทันที โดยลากพิมพ์พลอยกลับมาด้วย หลังจากที่ได้รับหยกแก้วคืนจาก เอริค ลี ทั้งที่มีบริษัทมากมายติดต่อมา เพราะสนใจรับทั้งสองเข้าทำงาน พิมพ์พลอยรู้ว่าสาเหตุก็คงจะมาจากเรื่องเอริค ลี เพิ่งจะยอมคืนหยกแก้วให้หมေးเซียน หลังจากเวลาผ่านไปนานกว่ายี่สิบสามปี เหตุผลหลักก็เพราะก่อนหน้านี้เอริคเคยขายหยกแก้วชิ้นนั้นไป แต่เพราะเขาฝันร้ายมาโดยตลอดจนไม่อาจนอนหลับสนิท ดังนั้นจึงได้แต่พยายาม

² Shanghai International Studies University หรือ SISU

หาทางซื้อมันคืนมา เงินที่เขาจ่ายไปเพื่อให้ได้หยกแก้วคืนมา แทบจะทำให้เขา
ล้มละลาย จนเป็นเหตุให้ภรรยาของเขาโทร. มาประกาศตัดขาดกับเหมยเซียน
และห้ามไม่ให้เหมยเซียนพบกับ เอริก ลี อีกทันทีที่รู้เรื่อง

เหมยเซียนส่งยิ้มให้พนักงานร้านกาแฟ “สวัสดีค่ะ คาปูชิโนร้อนกับ
เค้กมะพร้าว กินทีไหนคะ” หญิงสาวเอ่ยพร้อมกับความหากระเป๋าสตางค์ใน
กระเป๋าถือ

“คนไทยหรือคะ” พนักงานเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม

“เอ่อ...ค่ะ”

“หน้าตาเหมือนคนจีนเลยคะ ลูกครึ่งหรือคะ ขอโทษที่ถามนะคะ แต่
คุณสวยจริงๆ”

หญิงสาวได้แต่ยิ้มแหยๆ แทนคำตอบ มือก็รีบไปยังจี้ที่ห้อยคออยู่
จี้หยกแก้วที่เธอเพิ่งจะได้รับมาจากเริก เธอเองก็เคยคิดในสิ่งที่คนอื่นสงสัย
เธอน่าจะเป็นลูกครึ่ง หรืออะไรทำนองนั้น แต่ในเมื่อบิดาบุญธรรมอย่างพวง
และเริกยังไม่สามารถสืบหาตัวตนของเธอได้ เวลาผ่านมามันตั้งยี่สิบสามปีแล้ว
เธอยังจะหวังอะไรอีกเล่า

“กาแฟกับเค้กเลิฟทีโตะนะคะ”

“ขอบคุณค่ะ เลิฟทีโตะด้านนอกนะคะ บรรยากาศน่านั่งดี” เหมยเซียน
รับใบเสร็จมาแล้วเอ่ยขอบคุณ ก่อนจะหันหลังเดินไปนั่งที่โตะด้านนอกที่ว่าง
อยู่ ทว่าตอนที่เปิดประตูออกมา นั่น กลิ่นหอมของดอกโบตั๋นพลันโถมมาจาก
ที่โหนดักแห่ง หญิงสาวขมวดคิ้วแล้วมองไปรอบๆ มั่นใจว่ากลิ่นนั้นเป็น
กลิ่นหอมของดอกโบตั๋น ดอกไม้ที่เธอชอบมากที่สุดอย่างแน่นอน

“หรือว่าน้ำหอม” เหมยเซียนสอดสายตามองหา “แต่กลิ่นน้ำหอม
ก็ทำได้ไม่เหมือนขนาดนี้มั้ง หรือว่ามีคนปลุกอยู่แถวนี้...ก็ไม่น่าจะใช่” พึมพำ
พร้อมกับมองหาไปด้วย โดยที่หญิงสาวไม่รู้เลยว่าที่มาของกลิ่นนั้นก็คือจี้หยก
แก้วที่เธอสวมอยู่นั่นเอง ที่สำคัญ...มังกรทองที่โอบกอดอักษรภายในหยกแก้ว
นั้นได้เปลี่ยนอริยาบทเป็นหันออกมาจับจ้องไปด้านหน้าราวกับกำลังระวังภัยแทน

“เหมยเหมย! นี่มันหมายความว่ายังงัยกัน”

เสียงตะโกนของพิมพ์พลอย ซึ่งน่าจะเกินเก้าสิบเก้าจุดเก้าเก้าเดซิเบล ในความคิดของเหมยเซียน ทำเอาหญิงสาวต้องพลิกกายหลบมือที่กำลังลาก เธอให้ลูกจากเตียง เมื่อคืนกว่าจะได้นอนก็ปาเข้าไปเกือบตีหนึ่ง เพราะพิมพ์พลอยยืนยันว่าจะไม่นอนแท็กชีมาคอนโดฯ เพียงลำพัง เหมยเซียนจึงต้องนั่งรถประจำทางไปสนามบิน ก่อนจะพาอีกฝ่ายนั่งรถแท็กชีกลับมาคอนโดฯ ขากลับก็โดนบ่นจนหูชา เรื่องที่ไม่ยอมซื้อรถขับสักที เท่านั้นไม่พอ พิมพ์พลอยยังตะโกนโหวกเหวกตั่งแตงยังไม่หกลมเช้าด้วยซ้ำ

“โธ่พลอย เหมยเหมยขออนอนต่อสักชั่วโมงนะ แล้วจะลุกมาให้พลอยบ่นต่อ” เหมยเซียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจ้วเจีย

“ไม่ได้! ลูกขึ้นมาคุยกับพลอยเดี๋ยวนี้ นี่มันเรื่องอะไรกัน!” พิมพ์พลอยไม่พูดเปล่า แต่กลับยื่นหนังสือเล่มหนึ่งมาตรงหน้าเหมยเซียน

“อ้อ ก็เรื่อง *The Baby From Nowhere* เขียนโดยดิเองเจลินนี่” เหมยเซียนตอบด้วยน้ำเสียงเหมือนยังตื่นไม่เต็มตา นั่นยิ่งทำให้พิมพ์พลอยหัวเสีย

“อย่ามาทำไอ้สื่อ เมื่อครูฬพลอยอ่านไปหน่อยหนึ่ง นี่มันเรื่องตอนเด็กของเหมยเหมยนี่!”

“ก็ใช่”

“แล้วเอามาเขียนทำไม นี่มันไม่ใช่เรื่องที่จะเอามาล้อเล่นนะ เหมยเหมย เป็นพี่สาวพลอย เป็นลูกสาวคุณพ่อคุณแม่ แล้วนี่อะไร” พิมพ์พลอยร้องให้ออกมาอย่างสุดจะกลั่น

เรื่องที่เหมยเซียนเป็นเด็กกำพร้าถูกพ่อแม่เอามาทิ้งไว้หน้าศาลาสนั่นนั้น คนในครอบครัวพิทักษ์ชัยทุกคนพยายามปกป้องเหมยเซียนมาโดยตลอด เมื่อวันเวลาผ่านไปหลายปี ผู้คนจึงคิดว่าเหมยเซียนเป็นลูกสาวของตระกูลพิทักษ์ชัยโดยไม่กังขา แต่การที่เหมยเซียนเอาเรื่องของตัวเองมาเขียนเป็นหนังสือโดยไม่ปรึกษาครอบครัวเช่นนี้ ทำให้พิมพ์พลอยรู้สึกเหมือนถูกอีกฝ่ายหักหลังก็ไม่ปาน

“พลอย” เหมยเขียนตกใจจนตาล้าง เมื่อเห็นว่าพิมพ์พลอยกำลังร้องไห้ แต่ไหนแต่ไรมาทั้งสองคนไม่เคยทะเลาะกันจริงๆ จังๆ เลยสักครั้ง อย่าว่าแต่ทำให้พิมพ์พลอยร้องไห้อย่างตอนนี้เลย

“พลอยเห็นเหมยเหมยเป็นพี่มาโดยตลอด ทั้งรักและเคารพ ถือเป็นแบบอย่าง แต่เหมยเหมยทำแบบนี้กลับไม่ปรึกษาพลอยสักคำ ไหนจะคุณพ่อ คุณแม่อีก ท่านจะรู้สึกยังไง” พิมพ์พลอยนั่งลงแล้วเริ่มร้องไห้หนักกว่าเดิม จนเหมยเขียนต้องวิ่งอีกฝ่ายเข้ามากอดปลอบ

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะพลอย เหมยเหมยขอโทษ ที่ทำไปไม่ได้คิดไปไกลถึงขนาดนั้น อีกอย่าง...ในหนังสือไม่ได้เขียนทุกเรื่องของเหมยเหมยเสียหน่อย ไม่มีใครรู้ว่านามปากกานี้คือใคร อย่าร้องไห้เลย เหมยเหมยผิดไปแล้ว”

ในขณะที่พูดปลอบอกปลอบใจพิมพ์พลอยนั้น เหมยเขียนที่รู้สึกผิดเต็มหัวใจก็ได้แต่ครุ่นคิด เพราะเธอเพียงต้องการระบายเรื่องในใจออกมา จึงได้เริ่มต้นเขียนนิยายเรื่องนี้ขึ้น ความจริงเรื่องนี้เธอไม่ต้องการให้คนในครอบครัวรู้ เพราะไม่อยากให้พวกเขาคิดมาก หากได้รับรู้ถึงความรู้สึกของเธอที่ส่งผ่านตัวอักษรออกมา

ไม่ว่าจะอย่างไร เด็กกำพร้าที่ไม่รู้หวนนอนปลายเท้าก็ยังอยากมีโอกาสติดตามหาพ่อและแม่แท้ๆ ของตน แม้ว่าจะกลัวในคำตอบหากได้พบพ่อและแม่ที่แท้จริง หญิงสาวอยากจะถามพวกเขาเหลือเกินว่าเหตุใดจึงทอดทิ้งเธอ

เหตุใดจึงไม่ต้องการเธอ...เหตุใดจึงยกเธอให้คนอื่น ไม่รักเธอแล้วหรือเหตุใดจึงทำเช่นนี้

ความต้องการนั้นผลักดันจนเธอลืมความเป็นจริงข้อหนึ่งไปสนิท ความจริงที่ว่าตอนนี้ครอบครัวที่เธอต้องคำนึงถึงก่อนสิ่งใดก็คือครอบครัวที่กำหุ้มหาใช้ผู้ที่เคยทอดทิ้งเธอไปไม่

การที่หนังสือเรื่องนี้ได้รับการตอบรับจากสำนักพิมพ์ชื่อดังของอังกฤษ เป็นสิ่งที่เธอไม่คาดคิดมาก่อน ทุกคนในครอบครัวรวมไปถึงพิมพ์พลอยรู้ว่าหนังสือเรื่องแรกที่เธอเขียนและได้ตีพิมพ์คืออีกเรื่องหนึ่ง แต่ความจริงแล้ว

เรื่องนี้ที่ใช้ชื่อกันปากกาต่างหากที่เป็นเรื่องแรก

เกือบครึ่งชั่วโมงที่เหมยเซียนปลอมโยนพิมพ์พลอย ในที่สุดอีกฝ่ายก็หายโกรธและหยุดร้องไห้ แต่กระนั้นคำถามมากมายก็ยังคงถูกถามออกมาจนเหมยเซียนเวียนหัว

“จริงสิ บทที่ว่า That man – ชายคนนั้น มันคืออะไรกัน” พิมพ์พลอยเอ่ยถามด้วยความสงสัย และนั่นทำให้เหมยเซียนเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ

“อ่านเร็วถึงขนาดนั้นเชียว นั้นมันบทท้ายๆ แล้วนี่”

“เปล่า เปิดผ่านๆ นะ พอได้เห็นเลยลองอ่านดูคร่าวๆ” พิมพ์พลอยหัวเราะ

“อืม...มีอยู่เรื่องหนึ่งแปลกมาก แปลกมากจริงๆ นะ เรื่องนี้ยังไม่เคยเล่าให้พลอยหรือใครฟังเลย”

“เรื่องอะไรหรือ” พิมพ์พลอยมีท่าทางตื่นเต้นขึ้นมาทันที

“เหมยเหมยผื่น”

“ว่า...”

“ผื่นว่าตัวเองติดอยู่ในโลงศพ”

“หา!” พิมพ์พลอยอุทานเสียงดังลั่น “กันไปทำบุญกัน” เอ่ยจบก็พยายามลากเหมยเซียนลงจากเตียงนอน

“นี่ ฟังต่อให้จบก่อน”

“ไม่ได้ นี่มันเรื่องใหญ่ คุณแม่...ต้องโทร. บอกคุณแม่ให้พาเหมยเหมยไปสะเดาะเคราะห์”

“ใจเย็นๆ ก่อนพลอย จะฟังไหม ถ้าไม่ฟังจะได้ไม่ต้องเล่าต่อ”

“ฟังก็ได้ เล่ามาเลยเรื่องผู้ชายนะ That man เจอเขาที่ไหน เมื่อไหร่เขาเป็นใคร พลอยเคยเจอเขาหรือเปล่า” พิมพ์พลอยเอ่ยถามด้วยแววตาวิบวับส่องประกายอยากรู้อยากเห็น

เหมยเซียนถอนหายใจออกมาทีหนึ่ง “เหมยเหมยไม่เคยเจอเขา ไม่รู้ว่าหน้าตาเป็นไง...” หญิงสาวเล่าไปก็พยายามนึกภาพที่ตนเองพอจะจำได้ไป

เพราะความฝันนั้นช่างเลื่อนรางเหลือเกิน ในคืนที่เป็นวันคล้ายวันเกิดอายุครบ ยี่สิบของเหมยเซียน หญิงสาวผล็อยหลับไปบนโซฟาในห้องพักใกล้กับ มหาวิทยาลัยเซี่ยงไฮ้ที่เช่าอยู่กับพิมพ์พลอย และนั่นเป็นครั้งแรกของความฝัน

ภาพในความฝันช่างน่าตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก สิ่งที่เหมยเซียนได้เห็นนั้น คือถ้ำน้ำแข็งขนาดใหญ่ ซึ่งบริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยบุปผานานาพรรณ ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่ว น้ำแปลกที่ดอกไม้ไม่นานาชนิดเหล่านั้นกลับยังสามารถเติบโตและแข่งขันกันออกดอกเบ่งบานท่ามกลางน้ำแข็งอันเย็นเยียบ ตรงกลางของถ้ำมีก้อนน้ำแข็งขนาดใหญ่ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าตั้งอยู่ และด้านในมีร่างของบุรุษผู้หนึ่งนอนอยู่ นั่นก็ทำให้เหมยเซียนสะดุ้งตกใจตื่น

ครั้งที่สองของความฝัน เหมยเซียนพบว่าตนยังคงฝันเห็นถ้ำที่มีโลงน้ำแข็งตั้งอยู่ ครั้งนี้หญิงสาวทำใจดีสู้เสือเดินเข้าไปสำรวจ แต่ไม่ว่าจะเดินไปโดยรอบโลงน้ำแข็ง หรือพยายามจดวงใบหน้าของบุรุษในโลงเท่าไร ใบหน้าของเขาก็ยังคงพร่าเลือนจนยากจะมองเห็น กระทั่งหญิงสาวถอดใจ และตัดสินใจเดินสำรวจดอกไม้ไม่นานาชนิดแทน ดอกโบตั๋นดึงดูดความสนใจของเหมยเซียนไปจากร่างของชายหนุ่มในโลงศพ เพราะแต่แรกเธอก็ชอบดอกไม้ชนิดนี้อยู่แล้ว โดยเฉพาะดอกโบตั๋นสีชมพูที่มีมากที่สุดใบบรรดาพรรณไม้ในถ้ำแห่งนี้

ครั้งที่สามเป็นครั้งที่น่าตื่นตกใจที่สุด เพราะเธอถึงกับฝันว่าตัวเองถูกขังอยู่ในโลงน้ำแข็ง ที่สำคัญ...เธอนอนคร่อมร่างของชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของโลงน้ำแข็ง!

ด้วยความตกใจทำให้เหมยเซียนตื่นขึ้นมาก่อนที่จะได้มองใบหน้าของเขา ดังนั้นเธอจึงเสียชีวิตจนถึงทุกวันนี้ เพราะนับจากวันนั้นเธอก็ไม่ฝันเช่นนั้นอีกเลย “สามปีแล้วสินะ” เหมยเซียนพึมพำคนเดียว

“ฝันแบบเดียวกันซ้ำๆ ยังว่าไม่แปลกอีก พลอยว่านะ เหมยเหมยไทร. หากคุณแม่ดีไหม เรื่องนี้อาจมีอะไรมากกว่าที่เหมยเหมยคิดก็ได้”

“เอาอย่างงั้นหรือ” เหมยเซียนลังเลเพราะคิดว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร “แต่เหมยเหมยไม่ได้ฝันแบบนั้นมานานแล้วนะ”

“นั่นสินะ หนังสือเล่มนี้ออกตั้งสามปีแล้ว” พิมพ์พลอยทำท่าคิดหนัก
“ถ้าอย่างนั้นพลอยกลับจากจีนเมื่อไหร่ เราชวนคุณแม่ไปทำบุญด้วยกัน
ดีไหม” เหม่ยเซียนเสนอ

“ได้เลย” พิมพ์พลอยรีบรับคำทันทีที่ได้ยินว่าเหม่ยเซียนจะกลับไป
เชียงใหม่ด้วย

“ฉันรีบไปอาบน้ำแต่งตัวได้แล้ว เครื่องออกก็โหมง”

“สิบโหมง ตอนนี่เพิ่งหกโมงครึ่ง ยังทันน่า”

“ไม่ได้หรอก รถติดจะตาย ยิ่งวันทำการแบบนี้ด้วยแล้ว ไปอาบน้ำเถอะ
เหม่ยเหม่ยจะไปชงกาแฟ” พุดจบทั้งสองก็ลุกจากเตียงนอนพร้อมๆ กัน ก่อนจะ
เดินแยกย้าย คนหนึ่งเดินเข้าครัว อีกคนก็เดินเข้าไปอาบน้ำ

การไปส่งพิมพ์พลอยที่สนามบินครั้งนี้ กว่าที่เหม่ยเซียนจะกลับมาถึง
คอนโตะ ก็ปาเข้าไปเกือบเที่ยง ระหว่างเดินเข้าไปในลิฟต์ เหม่ยเซียนก็เหลือบ
ไปเห็นชายวัยกลางคนยืนอยู่หน้าลิฟต์ มือทั้งสองข้างมีข้าวของพะรุงพะรัง และ
กล่องที่วางซ้อนกันจนบดบังใบหน้าของคนถือ

หญิงสาวรีบวิ่งเข้าไปเสนอตัวช่วย เพราะเห็นว่าเขาไม่อาจกดปุ่มเรียก
ลิฟต์ได้ “หนูช่วยค่ะคุณลุง ขึ้นข้างบนใช้ไหมคะ” เหม่ยเซียนเอ่ยถามก่อนจะ
กดเรียกลิฟต์แล้วหันกลับมามองชายวัยกลางคนคนนั้น

“มาค่ะหนูช่วยถือ” เอ่ยจบก็ยื่นมือไปหยิบกล่องที่ตั้งอยู่บนสุดมาช่วยถือ
เอาไว้

“ขอบใจนะแม่หนู ช่วยกดขึ้นเก้าอี้ให้ลุงที”

“ขึ้นเก้าอี้คะ พอดีหนูอยู่ชั้นลิบค่ะ” เหม่ยเซียนตอบอีกฝ่ายยิ้มๆ เมื่อ
มาถึงชั้นเก้าอี้เหม่ยเซียนที่กำลังจะก้าวตามพลันชะงัก เพราะชายวัยกลางคนที่
เดินออกไปก่อนหน้านี้หันกลับมายิ้มให้ พร้อมกับวางข้าวของทั้งหมดลงตรงหน้า
ลิฟต์ เขายื่นมือออกมารับกล่องที่หญิงสาวช่วยถือเมื่อครู

“ส่งมาเถอะลุงถือเองได้ จากนั้นหนูยังต้องไปต่ออีกไกล ลุงส่งได้แค่นี้

นี่...ใช้ของของหนูหรือเปล่า”

ชายวัยกลางคนส่งบางอย่างคืนให้เหม่ยเซียน ทันทีที่หญิงสาวมองเห็น ก็ต้องเบิกตากว้าง รีบยื่นมือออกไปรับ มันก็คือสร้อยหยกแก้วซึ่งควรอยู่บนคอของเธอนั่นเอง แต่เหตุใดจึงไปอยู่กับชายผู้นี้ได้ละ!

ยังไม่ทันได้ถามอะไรประตูลิฟต์ก็ปิดลงเสียก่อน เหม่ยเซียนรีบยื่นมือออกไปกดปุ่มเพื่อเปิดประตูลิฟต์ แต่ไม่ว่าจะกดเท่าไรก็ไม่ยอมเปิด อีกทั้งตัวเลขที่อยู่บนลิฟต์ยังกะพริบสลับกันไปมาเหมือนจะขัดข้อง หญิงสาวเบิกตากว้างด้วยความตกใจ แสงไฟภายในตัวลิฟต์ดับพื้ และความเร็วที่เพิ่มขึ้นจนน่ากลัวทำให้เหม่ยเซียนทั้งตัวลั่นงัน ก่อนจะกดปุ่มฉุกเฉินเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่ทุกอย่างดูเหมือนจะไม่ทำงาน

“ช่วยด้วยค่ะ! ช่วยด้วย ฉันติดอยู่ในลิฟต์!”

เหม่ยเซียนทั้งทูประตูลิฟต์และกริดร็อง ใบหน้าแตกตื่นแงะขึ้นมองกล้องวงจรปิดในลิฟต์ด้วยความหวังว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยจะมองเห็น แต่หญิงสาวไม่รู้เลยว่าภาพที่ปรากฏขึ้นในจอภาพของกล้องวงจรปิดนั้นคือภาพภายในลิฟต์ที่ว่างเปล่า และเสียงกริดร็องที่เธอคิดว่าดังที่สุดเท่าที่จะร็องออกมานั้น คนที่เดินผ่านไปมาหน้าลิฟต์กลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

หน้าประตูลิฟต์ชั้นเก้าเป็นที่ที่ชายวัยกลางคนยืนอยู่ รูปลักษณ์ของชายคนนั้นเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ใบหน้าหล่อเหลายิ้มที่มุมปากเล็กน้อยตอนมองประตูลิฟต์ “ขอให้การเดินทางของเจ้าราบรื่น เทพธิดาเหม่ยเหริน” เอ้ยเท่านั้น ร่างของเขาก็หายวับไปพร้อมกับแสงสีเขียวจางๆ

ท่ามกลางความมืดรอบกาย เหม่ยเซียนพยายามยกเปลือกตาที่หนักอึ้งขึ้นอย่างยากลำบาก สัมผัสบางอย่างที่รับรู้ได้ร่างทำให้ต้องชะงักและเริ่มตั้งสติ ลำดับความคิดเริ่มทำงานอย่างหนักเมื่อตระหนักได้ถึงบางอย่างที่น่าตื่นตระหนก หญิงสาวใช้มือสองข้างที่ขยับแสนลำบากดันตัวขึ้น ในหัวก็พยายามเรียบเรียงความทรงจำทั้งหมด แต่ศีรษะด้านหลังกลับปวดเข้ากับของแข็งอย่างจัง

จนต้องส่งเสียงออกมาด้วยความเจ็บปวด

“นั่นสินะ ฉันทันทีมันโง่จริงๆ เลย” พูดกับตัวเองจบเหมยเซียนก็ทิ้งตัวลง
ไปนอนคว่ำตามเดิม

ผ่านไปสักกระยะ สายตาที่ปรับเข้ากับความมืดก็เริ่มชิน แม้ว่าแสงที่ส่อง
เข้ามาจะมีไม่มาก แต่นั่นก็ช่วยให้หญิงสาวมองเห็นทุกอย่างรอบกายได้รางๆ
ภาพตรงหน้ายืนยันทุกอย่างที่เหมยเซียนคิดได้เป็นอย่างดี เพราะนี่ไม่ใช่
ครั้งแรกที่หญิงสาวเคยเห็นสถานที่แห่งนี้ แต่ทุกครั้งมันเป็นแค่ความฝัน ไม่ใช่
การมาเยือนด้วยตัวเองอย่างเช่นตอนนี้

“คุณเป็นใครกันแน่ ทำไมฉันถึงฝันเห็นคุณ แล้วทำไมฉันต้องมาที่นี่
นี่เป็นความฝันหรือเปล่า...”

เหมยเซียนขมวดคิ้วเพราะความเจ็บปวดที่ศีรษะด้านหลังยังคงชัดเจน
ตอกย้ำว่าสิ่งที่เธอเห็นเมื่อครูนั่นเธอเพียงแค่ต้องการปลอบใจตัวเองเท่านั้น คง
น้อยๆ ฤๅไถ่ไปมากับร่างที่ยังคงนอนนิ่งอยู่ใต้ร่าง รวาก็ว่าการทำเช่นนั้นจะ
ช่วยลดความเจ็บที่ศีรษะลงไปได้ การกระทำนั้นสนิทสนมและให้ความรู้สึก
คุ้นเคยจนหญิงสาวเองยังไม่รู้ตัว

เมื่อมั่นใจแล้วว่าตนมาติดอยู่ในโลงน้ำแข็งที่เคยฝันถึง ความรู้สึกแปลก
ประหลาดบางอย่างที่มีมากกว่าความตื่นกลัว ทำให้เหมยเซียนพยายามสำรวจ
ไปรอบๆ เพราะหากว่าเธอสามารถเข้ามาในโลงน้ำแข็งได้ เหตุใดเธอจะหา
ทางออกไปไม่ได้เล่า

คิดแล้วนิ้วเธอก็เริ่มขยับไปทั่ว แต่ความคับแคบของโลงสี่เหลี่ยมที่
ทำขึ้นเพื่อชายหนุ่มเพียงคนเดียว กลับเป็นอุปสรรคให้หญิงสาวขยับตัวได้ลำบาก
กว่าที่คิด กว่ามือข้างหนึ่งจะยกขึ้นมาที่ใบหน้าเพื่อปาดเหงื่อสำเร็จ เหมยเซียน
ก็ถูกผนังของโลงน้ำแข็งบาดจนเจ็บไปหมด

หญิงสาวพบว่าช่องว่างระหว่างศีรษะตนกับชายหนุ่มใต้ร่างมีมากกว่าที่
อื่น จึงพยายามขยับศีรษะเพื่อมองดูใบหน้าของเขา ทว่าความมืดรอบกาย
กลับไม่เป็นใจเอาเสียเลย เพราะแม้ใบหน้าของเขาจะอยู่ปลายจมูกเท่านั้น

แต่ก็ยังไม้อาจมองเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจน

“อย่าว่าฉันล่วงเกินคุณเลยนะ แต่มันมืดเลยไม่มีทางเลือก” เหม่ยเซียนแก้ตัวทั้งที่ไม่จำเป็นสักนิด เพราะในที่นี้นับว่าเธอไม่ต่างจากอยู่เพียงลำพัง เมื่อหาข้อแก้ตัวให้ตัวเองได้แล้วจึงขยับมือไปที่ใบหน้าของคนที่นอนนิ่ง นิ่งเร็วและเบาๆ ไปยังแก้มของเขา สัมผัสนุ่มมือและความอบอุ่นที่แผ่ซ่านออกมาจากร่างแกร่งของชายหนุ่ม ทำให้หญิงสาวชะงักและเบิกตากว้าง

“เดี๋ยวนะ คุณยังไม่ตายหรอคะ คุณ! คุณคะ! คุณเป็นใคร ตื่นเร็วเข้า!” เหม่ยเซียนตอบไปที่แก้มของเขาเบาๆ

คนตายไปไหนเลยจะมีอุณหภูมิร่างกายอบอุ่นเช่นนี้ หญิงสาวจึงมั่นใจว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ทว่าหญิงสาวลืมนึกไปว่าหากเขายังมีชีวิตอยู่ เหตุใดจึงเข้ามาอยู่ในโลงศพ

“นี่!” เหม่ยเซียนค่อยๆ ยื่นนิ้วไปอังจมูกของอีกฝ่าย และพบว่าเขาไม่มีลมหายใจ “ศพจริงๆ ด้วย” ประโยคสั้นๆ นั้นดังขึ้นพร้อมกับความรู้สึกประหลาดใจ เธอนอนทับศพของใครก็ไม่รู้ แต่กลับไม่มีความรู้สึกหวาดกลัวเลยแม้แต่น้อย นี่มันออกจะน่าประหลาดเกินไปแล้ว

แสงรำไรที่ค่อยๆ สาดส่องลงมาจากด้านบนของถ้ำ ทำให้เหม่ยเซียนพยายามพลิกกาย แต่จนแล้วจนรอด ด้วยพื้นที่ที่ไม่อำนวย หญิงสาวจึงทำได้เพียงพยายามเอียงศีรษะขึ้นมอง...แสงนั้นชัดเจนว่าเป็นแสงแดด เธอติดอยู่ในลิฟต์ตอนเที่ยง และไม่รู้ว่าจะหมดสติไปนานเท่าไร ก่อนที่จะรู้สึกตัวขึ้นในโลงน้ำแข็งนี้ ที่แน่ๆ ตอนนี้เป็นเวลารุ่งเช้าอย่างไม่ต้องสงสัย

แสงแดดที่สาดส่องเข้ามาภายในถ้ำทำให้เหม่ยเซียนสามารถมองเห็นทุกอย่างได้ชัดเจน แต่ไม่ว่าอะไรก็ไม่ทำให้หญิงสาวตกใจไปกว่าชุดที่บุรุษซึ่งเธอนอนคร่อมอยู่นั้นคล้ายกับชุดชั้นผู้³ ของจีนเหลือเกิน

³ ยี่นผู้ คือเสื้อผ้าของคนจีนช่วงราชวงศ์ฮั่น (พ.ศ. 337 - พ.ศ. 763) มีลักษณะเป็นเสื้อตัวยาวคลุมสะโพกใช้สายเสื้อสองด้านเข้าหากันแล้วผูกทับด้วยผ้าคาดเอวกับกระโปรงยาวจดเท้า ผู้ชายจะผูกทับผ้าคลุมเข้าปลายสามเหลี่ยมจดชายชุดเอาไว้ด้านหน้า บางครั้งอาจสวมเสื้อคลุมยาวจดเท้าแขนกว้างทับ

เหมยเซียนมองลวดลายปักอันวิจิตรบนชุดของชายหนุ่ม ในใจก็ได้แต่ตกตะลึงกับความตระการตาของลายปักมังกรที่โลดแล่นอยู่บนผืนผ้า ความประณีตของลวดลายทำให้ลืมนสนใจอย่างอื่นไปชั่วขณะ ก่อนเดินทางไปเรียนที่เซี่ยงไฮ้ หญิงสาวก็สนใจเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม และการแต่งกายของยุคจีนโบราณที่มีเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว การได้มาเห็นอะไรอย่างนี้ จึงทำให้ความสนใจทั้งหมดมุ่งไปยังเนื้อผ้าและลวดลายของชุด แทนที่จะกังวลเกี่ยวกับการหาทางออกเช่นในตอนแรก

“สวย สวยมากเลย ไม่เคยเห็นผ้าทอและลายปักที่ละเอียดอย่างนี้มาก่อนเลย” หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง ก่อนจะเอียงหน้ามองบุรุษที่นอนอยู่ใต้ร่างดวงตาดูงามเบิกกว้างขึ้นเพียงแคเห็นแนวGRAMและสันจมูกโด่งของคนตรงหน้า

เขาเป็นบุรุษที่มีเครื่องหน้าหล่อเหลาสम्บูรณ์แบบที่สุดเท่าที่เหมยเซียนเคยพบมา ขนาดหญิงสาวมองเห็นเขาในมุมทแยง ยังมองเห็นว่าจมูกโด่งเป็นสันนั้นรับกับแนวGRAMได้รูปของเขาลงตัว ไหนจะริมฝีปากบางที่ดูดึงดูดใจจนหญิงสาวอดไม่ได้ที่จะใช้มือดันตัวเองขึ้นไป เพียงเพื่อให้มองเห็นใบหน้าของเขาชัดขึ้น

แล้วเหมยเซียนก็ไม่ผิดหวัง เพราะยามที่ได้เห็นเขาชัดเจนในระยะประชิดเช่นนี้ เขาก็ยิ่งดูมีเสน่ห์น่าดึงดูดใจอย่างที่สุด ดวงตาที่เปิดสนิทของเขา นั้นทำให้เห็นขนตาวาวที่แนบสนิทไปกับขอบตาล่าง คิ้วเข้มเรียวยาวจดหางตาดูมีสง่าราศี จนเหมยเซียนที่ไม่รู้เรื่องการดูโหงวเฮ้งมากนัก ยังรู้สึกได้ว่าบุรุษผู้นี้คงไม่ใช่บุคคลธรรมดาสามัญเป็นแน่

เมื่อมองสูงขึ้นไปยังเส้นผมที่ยาวสลวยของเขา หญิงสาวกลับพบว่าเขาปล่อยเอาไว้ด้านบนโดยไม่มีการรวบมัดแต่อย่างใด ราวกับว่าเป็นเพียงการนอนหลับพักผ่อน ซึ่งนั่นก็อาจจะน่าแปลกเพราะเหมยเซียนเคยได้ยินว่าก่อนฝังศพ หากเป็นคนที่มียศศักดิ์ อย่างน้อยเขาก็ควรมีเกี่ยวหยกครอบมวยผมหรือที่เรียกว่ากวาน⁴ ไม่ก็รวบผมขึ้นแล้วปักปิ่นเพื่อบ่งบอกถึงฐานะหรืออะไรทำนองนั้น

“คุณตายไปแล้วจริงๆ เหนือคะ หล่อขนาดนี้...น่าเสียดายจัง” กว่าจะรู้ว่าพูดอะไรออกไป เหมยเซียนก็แทบจะหลุดหัวเราะออกมา ที่ตนเพิ่งจะบอกว่าเสียดายความหล่อของคนที่ตายไปแล้ว ช่างบ้าบอดีแท้!

“ถึงคุณจะหล่อ แต่ถ้าให้เลือก ฉันขออยู่ข้างนอกดีกว่า อย่าว่ากันนะคะ ที่ลวนลามคุณไปตั้งเยอะแต่ไม่ได้อยู่เป็นเพื่อน ฉันว่าฉันควรหาทางออกไปจาก โลงน้ำแข็งของคุณเสียที” พูดจบก็ลูบไล้ไปตามผนังโรงศพเพื่อดูว่าจะทำอะไรได้บ้าง

ตอนนี้เองที่เหมยเซียนเพิ่งจะสังเกตว่าโรงน้ำแข็งไม่ได้เย็นเยียบอย่าง ที่ควรจะเป็น แม้ว่ามันจะโปร่งใสและเย็นสบาย แต่มันช่างต่างจากน้ำแข็งทั่วไป โดยสิ้นเชิง หญิงสาวก็ให้สงสัยกันว่าหากมันไร้ซึ่งความเย็นแล้ว เหตุใดศพของ บุรุษที่หญิงสาวนอนคร่อมอยู่จึงคงสภาพเหมือนคนที่ยังมีชีวิตอยู่เล่า

ปริศนามากมายในใจยังไม่ทันได้คำตอบ เสียงของผนังหินขนาดใหญ่ ครูดกกันไปมาดังขึ้น พร้อมกับแสงสว่างเจิดจ้าส่องเข้ามาในถ้ำ เสียงฝีเท้า ของคนเดินไกลเข้ามาแผ่วเบา เหมยเซียนลึบเลว่าควรส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือหรือไม่ เนื่องจากยังไม่รู้ถึงสถานการณ์ตรงหน้าชัดเจน แต่กระนั้น การเลือกที่จะติดอยู่ในโรงน้ำแข็งต่อไปก็ไม่ใช่วิธีทางเลือกที่ดีนัก

“กรี๊ด!” เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้น ก่อนที่หญิงสาวจะทันได้ส่งเสียงขอความช่วยเหลือ และเธอก็มั่นใจว่าผู้มาใหม่ที่กรี๊ดร้องนั้น คงจะเป็นเพราะมองเห็นเงาของเธอนอนคร่อมอยู่บนตัวเจ้าของโรงศพนี้เป็นแน่

“นั่นไงล่ะ นึกอยู่แล้วเชียวว่าต้องเป็นแบบนี้” เหมยเซียนทิ้งศีรษะลง หนุนแผ่นอกของชายหนุ่ม ก่อนจะถอนหายใจออกมาพร้อมกับคนปลงตก

เมื่อนอนรออยู่หนึ่งๆ ไปสักพัก เสียงฝีเท้าของคนหลายคนก็ดังขึ้น พร้อมกันนั้น เงาของคนมากมายก็ทาบทับลงมาบนโรงศพ เป็นสัญญาณว่าคนที่กรี๊ดร้องเมื่อครู่คงจะไปส่งข่าวให้คนเหล่านี้ล่วงรู้ และตอนนี้พวกเขาคงจะเข้ามา

⁴ กวาน คือสิ่งที่ชนชั้นสูงชาวจีนในสมัยโบราณใช้สวมครอบบนศีรษะ เพื่อเป็นเครื่องบอกระดับ ประดับพระยศพระเกียรติ

ดูเหตุการณ์กระมัง

เสียงพูดคุยกันอิงคเนียดเข้ามาในโสตประสาท เหมยเขียนขมวดคิ้ว ทั้งที่เธอเองก็ตระหนักดีนับตั้งแต่เห็นการแต่งตัวของชายหนุ่มแล้ว แต่การได้ยินบทสนทนาของคนด้านนอกอย่างชัดเจน ก็ยังนำความประหลาดใจมาให้ หญิงสาวอยู่ดี เพราะพวกเขาใช้ภาษาในยุคดั้งเดิมของจีนในการพูดคุยกัน อีกทั้งสำเนียงการใช้คำยังต่างไปจากที่เธอเคยใช้ตอนเรียนอยู่ที่เซี่ยงไฮ้มาก

“นี่มันหลุดเข้ามาในซีรีส์จีนเรื่อง จอมนางบัลลังก์อัน หรือไงนะ เอ... หรือว่าเรื่อง บทเพลงแห่งทะเลทราย พระเอกหล่อดี”

แม้จะอยู่ในช่วงที่สับสน เหมยเขียนก็ยังหมกมุ่นมาลอบใจตัวเอง เพราะสายตามองเห็นแล้วว่าคนด้านนอกกำลังแอบไปหน้าเข้ามามองเธอ หญิงสาวได้แต่คาดเดาไปต่างๆ นานาว่า พวกเขาคงกำลังคิดว่าเธอเป็นใคร ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ และเหตุใดจึงเข้ามาในโรงแรงน้ำแข็งนี้ได้ แต่ทั้งหมดที่เหมยเขียนคาดเดานั้นไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิดเลยสักนิด เนื่องจากคนที่อยู่นอกโรงแรงน้ำแข็งต่างพยายามขบคิดเพื่อจะหาวิธีพาตัวเธอออกมาโดยเร็วที่สุดต่างหาก

“เร็วเข้า ต้องมีวิธี”

“นางติดอยู่ในนั้นนานเท่าไรแล้ว”

“นั่นไม่สำคัญ เจ้าไปตามเทพอสูรทั้งสี่ที่ตามมาด้วยคนเลย เร็วเข้าสิ”

“ไม่ต้องหรอก ข้าอยู่ที่นี้แล้ว” ร่างสูงเยื้องย่างเข้ามาในถ้ำด้วยท่าทาง ผ่อนคลายทันทีที่ประโยชน์คนนั้นเอ่ยจบ ใบหน้าหล่อเหลามีสง่าราศีปรากฏขึ้น พร้อมกับเสียงถอนหายใจของผู้คนที่ยืนรายล้อมอยู่

“การระจิวชิงชิงหลง⁵ ท่านมาเยือนตำหนักหวงหลง⁶ เหลานี้ ประหนึ่ง ล่วงรู้...”

⁵ ชิงหลง คือมังกรเขียว เป็นเทพอสูรแห่งทิศตะวันออก เป็นอสูรธาตุไม้ ตัวแทนแห่งฤดูใบไม้ผลิ ในที่นี้ จื่อชิงคือชื่อ ส่วนชิงหลงเป็นตำแหน่งเทพอสูร หรือก็คือเทพอสูรมังกรเขียวจื่อชิงนั่นเอง

⁶ หวงหลง คือมังกรทอง เป็นเทพตัวแทนของธาตุดินหรือธาตุทอง ประจําอยู่จุดศูนย์กลางของสวรรค์ ในที่นี้คือชื่อของตำหนักซึ่งเป็นที่พักของเทพมังกรทอง

“แน่นอนข้าต้องรู้อยู่แล้ว เพราะข้าเป็นคนพานางมาเอง” จื่อชิงเอ๋ยจบก็เดินตรงไปยังโถงน้ำแข็งที่ตั้งอยู่ใจกลางถ้ำน้ำแข็งพันปี ถ้าที่เขาคู่และเทพอสูรอีกสามตนร่วมกันสร้างขึ้น ทั้งนี้ก็เพื่อเก็บรักษาร่างของเทพมังกรจื่อหมิง ผู้เป็นเจ้าของตำหนักหวนหลงแห่งแดนสวรรค์ ตำหนักที่อยู่กึ่งกลางระหว่างเทพอสูรทั้งสี่ จื่อหมิงนั่นคือเทพมังกรซึ่งเป็นผู้นำของเทพอสูรทั้งสี่คือ จื่อชิงชิงหลง เฟิงเชียนจูเสว⁷ โมเนินไปหู⁸ ซางอี่เสวียนอู่⁹

สามร้อยปีก่อนองค์เง็กเซียนฮ่องเต้¹⁰ ได้พระราชทานสมรสให้แก่จื่อหมิงหวนหลงกับเทพธิดาเหมยเหริน เทพธิดาบุญธรรมของพระนางซีหวังหมู่¹¹ เทพธิดาพระองค์นี้เป็นเพียงองค์เดียวที่พระนางซีหวังหมู่ไว้พระทัยให้ช่วยควบคุมดูแลกาลเวลาของโลกมนุษย์

หลังจากสองร้อยปีของการสมรส เทพธิดาเหมยเหรินพลันขอหย่ากับจื่อหมิงโดยไม่ทราบสาเหตุ แม้ว่าพระนางซีหวังหมู่จะตรัสถามสาเหตุเท่าไร เทพธิดาเหมยเหรินก็เอาแต่นิ่งเงียบ จนองค์เง็กเซียนฮ่องเต้กริ้วมาก จึงตรัสว่าหากยังไม่เล่าความจริงจะทรงลงโทษนาง เพราะพระองค์เป็นผู้พระราชทานสมรส หากเทพธิดายังคงยืนยันจะหย่า นั่นก็เท่ากับขัดราชโองการ

ไม่ว่าจะถูกข่มขู่เท่าไรเทพธิดาเหมยเหรินก็ยังยืนยันคำเดิม จนองค์เง็กเซียนฮ่องเต้ทรงขู่ว่าหากไม่พูดจะลงโทษตามอาญาสวรรค์ นั่นก็คือไม่ว่า

⁷ จูเซว หรือ จูเสว คือหงส์แดง เป็นเทพอสูรแห่งทิศใต้ ตัวแทนแห่งฤดูร้อน เป็นอสูรธาตุไฟที่ถูกจับคู่กับมังกรเขียว ในฐานะความสมดุลตามธรรมชาติ ความสุขในการสมรสเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับ ในที่นี้เฟิงเชียนคือชื่อ จูเสวคือตำแหน่งเทพอสูร หรือก็คือเทพอสูรหงส์แดงเฟิงเชียนนั่นเอง

⁸ ไปหู คือพยัคฆ์ขาว หรือ เลือดขาว เป็นเทพอสูรแห่งทิศตะวันตก ตัวแทนแห่งฤดูใบไม้ร่วง เป็นอสูรธาตุลม พยัคฆ์ขาวเป็นเทพอสูรแห่งการปกป้อง การคุ้มครอง เป็นราชาแห่งสรรพสัตว์ทั้งปวง รวมถึงเป็นราชันแห่งขุนเขาด้วย

⁹ เสวียนอู่ คือเตาดำ เทพอสูรแห่งทิศเหนือ ตัวแทนฤดูหนาว เป็นอสูรธาตุน้ำ

¹⁰ หยุหวนลงตี้ เง็กเซียนฮ่องเต้ เป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงปกครองเทวดาทั้งเก้าชั้น ซึ่งประกอบด้วยเทวดาเป็นหมื่นๆ องค์ ทรงเป็นใหญ่เหนือ ฟ้า ดิน และมนุษย์ เป็นผู้สร้างสวรรค์ มีพระราชอำนาจที่จะสั่งเทวดาได้ทุกชั้นฟ้า

¹¹ ซีหวังหมู่ เจ้าแม่หวังหมู่ เป็นมเหสีแห่งองค์เง็กเซียนฮ่องเต้

ผู้ใดขัดราชโองการจะต้องถูกโยนลงไปในบ่อพันธวิญญาณ ซึ่งไม่ว่าเทพหรือเซียนตนใดหากตกลงไปก็จะดับสูญ ไม่อาจกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกชั่วกัป-ชั่วกัลป์

เทพธิดาเหมยเหรินได้ยืนดังนั้นก็คุกเข่าลงรอรับพระอาญาโดยไม่ปริปาก ซึ่งนั่นทำเอาทั้งองค์เง็กเซียนฮ่องเต้และพระนางซีห้วงหมู่ถึงกับถอนพระปัสสาสะ เพราะความรักและเอ็นดูที่ทั้งสองพระองค์มีต่อพระธิดาบุญธรรม องค์เง็กเซียนฮ่องเต้จึงทรงยื่นข้อเสนอ เพื่อให้เทพธิดาเหมยเหรินไปพำนักยังอาศรมโศกชะตานอกเขตสวรรค์ ทั้งนี้ก็เพื่อให้มีเวลาไตร่ตรองเรื่องราวทั้งหมด จากนั้นก็ตรัสให้ขุนพลสวรรค์ไปส่งนางที่อาศรม

เรื่องราวทั้งหมดควรจะจบลงเช่นนั้น หากไม่ใช่เพราะข่าวจากขุนพลสวรรค์ ผู้ที่รับหน้าที่ไปส่งเทพธิดาเหมยเหรินกลับมารายงานองค์เง็กเซียนฮ่องเต้ว่า...เทพมังกรจื่อหมิงและเทพธิดาเหมยเหรินตกลงไปในบ่อพันธวิญญาณ!

กว่าองค์เง็กเซียนฮ่องเต้และพระนางซีห้วงหมู่จะเสด็จพระราชดำเนินไปถึงบ่อพันธวิญญาณ ดวงจิตแห่งเทพธิดาของเทพธิดาเหมยเหรินก็แทบจะดับสูญไปแล้ว ทั้งที่เทพมังกรจื่อหมิงใช้จิตวิญญาณของตนปกป้องดวงจิตและวิญญาณของนางเอาไว้

หลังจากเกิดเรื่องขึ้น เทพมังกรจื่อหมิงไม่อาจพินคินสติ ไม่มีผู้ใดออกมาให้ความกระจ่าง องค์เง็กเซียนฮ่องเต้มีราชโองการห้ามผู้ใดเอ่ยถึง ทั้งยังรับสั่งให้เทพมังกรเขียวจื่อชิงย้ายร่างของเทพมังกรจื่อหมิงกลับไปยังตำหนักหวงหลง ก่อนจะสร้างสุสานน้ำแข็งขึ้นเพื่อเก็บรักษาร่างที่ไร้ซึ่งดวงจิตของเทพมังกรเอาไว้ เนื่องจากพลังที่ยังหลงเหลืออยู่ภายในร่างของเทพมังกรจื่อหมิงถูกผนึกเอาไว้เพื่อรักษาสมดุลของแดนสวรรค์ ทั้งนี้หากร่างเทพมังกรจื่อหมิงยังคงอยู่ สมดุลของความว่างเปล่าและสมดุลแห่งแดนสวรรค์ก็จะยังคงอยู่เช่นกัน

องค์เง็กเซียนฮ่องเต้มีพระบัญชาให้ขุนพลสวรรค์รับผิดชอบที่ละเลย

หน้าที่ จนเป็นเหตุให้เทพธิดาและเทพมังกรตกลงไปในบ่อพันวิญญาณ ทั้งที่เส้นทางจากสวรรค์ไปยังอาศรมโชคชะตานั่น เป็นคนละเส้นทางกับเส้นทางที่จะไปบ่อพันวิญญาณ ดังนั้นขุนพลสวรรค์นับยี่สิบชีวิตจึงสละชีพลงไปในบ่อพันวิญญาณ เพียงเพื่อค้นหาดวงจิตของเทพธิดาเหมยเหรินซึ่งยังคงถูกห่อหุ้มด้วยดวงจิตแห่งเทพมังกร ทว่ากว่าจะช่วยขึ้นมาได้ดวงจิตอันอ่อนแรงก็ยังคงไม่ครบสมบูรณ์

ทวยเทพทั้งหลายพบว่าดวงจิตทั้งสามของเทพมังกรนั้นหลงเหลือเพียงหนึ่ง และถูกผนึกเอาไว้กับดวงจิตของเทพธิดาเหมยเหรินจนไม่อาจแยกออกจากกัน มีเพียงหนทางเดียวคือต้องฟื้นฟูดวงจิตขึ้นมาพร้อมๆ กันสองดวงเท่านั้น จึงจะสามารถนำดวงจิตของเทพมังกรจื่อหมิงกลับมาเข้าร่วม

เพื่อช่วยให้รวบรวมดวงจิตและวิญญาณซึ่งถูกบ่อพันวิญญาณแผดเผาทำลาย พระนางซีหวิ้งหมู่ตัดสินพระทัยใช้หยกแก้วแห่งกาลเวลาช่วยเยียวยา ดวงจิตของเทพธิดาเหมยเหริน แต่กระนั้นเทพธิดาเหมยเหรินก็ต้องเกิดและแตกดับจนครบหนึ่งร้อยครั้ง เพื่อให้จิตวิญญาณของนางกลับมาสมบูรณ์ถึงตอนนั้นทวยเทพจึงจะสามารถแยกดวงจิตของเทพมังกรจื่อหมิงออกมาได้ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น การจะส่งเทพธิดาไปเกิดยังโลกมนุษย์นั้นจำเป็นต้องอาศัยผู้ที่มีชะตากล้าแข็งเป็นผู้ให้กำเนิด เนื่องจากจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นจะช่วยหล่อหลอมให้เทพธิดาเหมยเหรินแข็งแกร่งเร็วขึ้น

“พวกท่านออกไปก่อน ข้าจะจัดการเอง” จื่อชิงเอ๋อกับบรรดาเทพสวรรค์ที่รับหน้าที่เฝ้าดูแลถ้ำน้ำแข็งตามพระบัญชาขององค์เง็กเซียนฮ่องเต้

“แต่ว่า...”

“ข้าจะเป็นคนพานางออกไปเอง” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเข้มขึ้นเล็กน้อย “อย่างไรเสียตอนนี้หากก็เป็นเพียงแค่มนุษย์ที่ดวงวิญญาณทั้งเจ็ดยังไม่ผสานกันเต็มที่ แม้จะมีหนึ่งดวงจิตของเทพมังกรคอยคุ้มครอง แต่ความทรงจำของนางก็ยังไม่กลับคืนมา แม้ว่าพวกท่านจะถามอะไรไปนางก็ไม่อาจตอบสิ่งใดได้”

“เช่นนั้นรบกวนท่านแล้ว”

จื่อซิงมองเหล่าเทพสวรรค์ที่ค่อยๆ หายยเดินออกไปด้วยใบหน้าเรียบเฉย เขารู้ดีว่าทั้งหมดร้อนใจเพียงใด เพราะเขาเองก็ไม่ได้ต่างไปจากทวยเทพเหล่านั้นนัก เรื่องราวในวันนั้นเขาเองก็อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นไม่น้อยไปกว่าองค์เง็กเซียนฮ่องเต้และพระนางซีหวังหมู่ ทั้งเรื่องที่ว่าเหตุใดเทพธิดาเหมยเหรินจึงต้องการหย่าขาดจากเทพมังกรจื่อหมิง และเหตุใดในวันนั้นนางจึงตัดสินใจไปบอพันวิญญาณ

ที่สำคัญ...เหตุใดเทพมังกรจื่อหมิงที่สมควรอยู่ที่สภากงทวยเทพ กลับไปปรากฏตัวที่นั่นกับนางด้วย

ด้านบนของโถงน้ำแข็งพันปีที่ใช้รักษาร่างของเทพมังกรจื่อหมิงค่อยๆ ละลายจนเกิดเป็นช่องขนาดใหญ่ ใบหน้างังงันของเหมยเซียนโผล่ออกมาช้าๆ ดวงตาที่จับจ้องเทพอสูรมังกรเขียวเต็มไปด้วยความหวาดระแวง แต่กระนั้นหญิงสาวก็ยังก้าวออกมาผ่านช่องว่างนั้น โดยไม่ลืมหันไปมองบุรุษที่ยังคงนอนนิ่งอยู่ในโลงให้เต็มตา

“ฉันไปแล้วนะคะ” เหมยเซียนเอ่ยลาเขาทั้งที่ไม่รู้ว่าเขาจะได้นยินหรือไม่ จื่อซิงหลุดยิ้มออกมาด้วยความเอ็นดู “เจ้าไม่จำเป็นต้องเอ่ยลา เจ้าต้องได้พบกับเขาอีกอย่างแน่นอน”

เหมยเซียนเลิกคิ้วที่อีกฝ่ายเข้าใจในสิ่งที่เธอพูด ก็แน่ละ เธอตั้งใจพูดเป็นภาษาไทยเพื่อไม่ให้เขาเข้าใจ เพราะยังไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นถึงเทพอสูรที่เป็นคนไปรับตัวเธอมา ที่สำคัญกว่านั้น ภาษาจีนที่อีกฝ่ายใช้นั้น มันเป็นภาษาจีนแบบดั้งเดิม แม้เธอจะฟังออก แต่กลับรู้สึกไม่คุ้นเคยเอาเสียเลย

“คุณเป็นใครหรือคะ พอจะรู้ไหมว่าฉันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

“เจ้ามาเพราะต้องมา ในเมื่อมาแล้วก็ตามข้ามาเถิด ระหว่างนี้ยังต้องเจอกับคำถามมากมาย เจ้าอยากตอบก็ตอบ ตอบไม่ได้ก็ไม่ต้องตอบ มาเถอะ ข้าจะนำทางให้เจ้า” จื่อซิงเอ่ยเป็นนัยแล้วเดินนำหญิงสาวออกมา

“คือ...ฉันมีคำถามค่ะ หมายถึงข้าขอถามท่านสักข้อได้หรือไม่เจ้าคะ” จากภาษาไทยเปลี่ยนเป็นภาษาจีนอย่างกล้าๆ กลั้วๆ จนตัวหญิงสาวเองยังรู้สึก

ชายหน้า ที่เรียนมาห้าปีนั้นไม่ได้ช่วยอะไรเท่าไรในยามที่กำลังประหม่าเช่นนี้
 “เหมยเหริน เจ้าเป็นคนปรับตัวเก่ง ไม่นานเจ้าจะคุ้นชิน ดังนั้นฝึกเอาไว้
 เกิด เพราะเจ้ายังต้องอยู่ที่นี่อีก...ชั่วระยะหนึ่ง” จื่อชิงเว้นระยะไปเล็กน้อย
 คล้ายกับว่าเขาเองก็ลังเล และนั่นทำให้เหมยเขียนเบิกตากว้าง

“คุณหมายถึงคุณรู้ว่าฉันเป็นใคร...” เหมยเขียนชะงักเมื่อจื่อชิงหยุดเดิน
 แล้วหันมามอง “ท่านรู้หรือเจ้าคะว่าข้าเป็นใคร” หญิงสาวรีบแก้ประโยคคำถาม
 เมื่อครู่ทันควัน

“ดีมาก”

“แล้ว...” เหมยเขียนรอคอยคำตอบจากเขาอย่างจดจ่อ

“แน่นอน ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นใคร และทำไมต้องมาที่นี่ แต่ข้าจะบอกเหตุผล
 กับเจ้า หลังจากที่เราไปพบคนที่ข้าจะพาไปพบเสียก่อน”

“อีกคำถามนะเจ้าคะ” หญิงสาวเอ่ยขึ้นแล้วหันไปมองโลงน้ำแข็ง

“เช่นกันกับคำถามข้อนี้ ข้าจะตอบเจ้าหลังจากนี้ มาเถอะเหมยเหริน
 มากับข้า”

“เดี๋ยวนะเจ้าคะ เมื่อครู่ท่านเรียกข้าว่า...”

“เหมยเหริน”

“แต่ชื่อของข้าคือเหมยเขียน”

“มาเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปพบคนผู้หนึ่ง” จื่อชิงเอ่ยแล้วเดินนำหน้าไป
 หญิงสาวหน้ามึนเพราะไม่แน่ใจว่าเขาเข้าใจในสิ่งที่เธอตั้งใจจะบอกหรือไม่
 กระนั้นหญิงสาวก็ยินยอมเดินตามเขาไปอย่างไม่มีทางเลือก มือที่กำลังหยุกแกว
 เอาไว้แน่นคลายออกแล้วสวมมันกลับไปทีคอ ก่อนจะเดินออกมาจากถ้ำน้ำแข็ง
 แห่งนั้น เหมยเขียนก็อดไม่ได้ที่จะหันกลับไปมองโลงน้ำแข็ง ซึ่งบัดนี้ช่องที่เธอ
 เพิ่งจะก้าวออกมาหนึ่งได้ปิดไปแล้ว

“ข้าไปแล้วนะเจ้าคะ” เสียงกระซิบแผ่วเบาที่นั่นหาได้มีสัญญาณตอบรับ
 ใดๆ หญิงสาวกวาดตามองไปยังร่างที่นอนนิ่งอยู่ในโลงน้ำแข็ง ก่อนจะถอนหายใจ
 ออกมาแล้วหันหลังเดินจากไปทันที ในใจก็ได้แต่สงสัยว่าเหตุใดตนจึงรู้สึกใจหาย

เช่นนี้ ทั้งที่ความจริงแล้วตนเองจะไม่รู้จักกับชายหนุ่มที่ไม่ตอบสนองกับเสียงกระซิบผู้นั้นด้วยซ้ำ

เมื่อเดินพ้นปากถ้ำน้ำแข็งที่หนาวเย็น เหม่ยเซียนก็ต้องตกตะลึงกับ
ภาพที่เห็น ลานกว้างสุดลูกหูลูกตาข้างหน้าคือปุยเมฆสีขาว โอบล้อมตำหนัก
ลอยฟ้าที่กระจายกันไปตามจุดต่างๆ แต่ละตำหนักมีสะพานสีขาวทอดยาว
หากัน ตรงจุดสูงสุดที่มองเห็นนั้นเป็นตำหนักที่ยิ่งใหญ่และดูอลังการที่สุดใน
บรรดาตำหนักทั้งหมด

เหม่ยเซียนตกตะลึงจนพูดไม่ออก ได้แต่เงยหน้ามองสิ่งต่างๆ รอบกาย
ด้วยความอัศจรรย์ใจ ยามที่หันหลังกลับไปมองถ้ำน้ำแข็งที่ตนเพิ่งจะเดิน
ออกมา หญิงสาวจึงได้รู้ว่าเหนือถ้ำน้ำแข็งนั้นมีตำหนักที่ใหญ่ไม่แพ้ตำหนักต่างๆ
ที่ตั้งลดหลั่นกันออกไป

“ตำหนักเทพมังกรขอต้อนรับ”

จื่อชิงพอจะเข้าใจในท่าทีของนาง ทว่าเขาก็ต้องการให้นางใช้เวลา
ทำความเข้าใจในสถานการณ์ต่างๆ เนื่องจากนั้นอาจทำให้นางค่อยๆ ฟ้นดิน
ความทรงจำ ยิ่งนางคืนความทรงจำได้เร็วเท่าไร เรื่องการนำจิตวิญญาณเทพมังกร
กลับมาเข้าร่างก็จะยิ่งเกิดขึ้นได้เร็วเท่านั้น

การที่เขาต้องรีบไปนำตัวนางกลับมาจากโลกมนุษย์ทั้งที่ยังไม่ถึงเวลานั้น
ก็เพราะพลังที่หลงเหลือในร่างเทพของจื่อหมิงนั้นเริ่มถดถอยลงอย่างไม่ทราบ
สาเหตุ นั่นก็เท่ากับความสุขของสวรรค์ ฟ้นดิน และมนุษย์เริ่มคลอน
เนื่องจากพลังของเทพมังกรนั้น นอกจากช่วยรักษาสมดุลของความว่างเปล่า
แล้ว ยังใช้ปิดผนึกประตูระหว่างแดนสวรรค์กับภพมารอีกด้วย

หากไร้ซึ่งพลังที่ใช้ในการปิดผนึก ประตูระหว่างแดนสวรรค์กับภพมาร
ก็จะถูกทำลาย เหล่ามารและอสูรร้ายที่ถูกขังเอาไว้ก็จะหนีออกมาก่อกรรม
ทำเข็ญ สร้างความเดือดร้อนอันใหญ่หลวง ไม่ว่าจะเป็นต่อโลกมนุษย์หรือแดนสวรรค์
เองก็ตาม

ประตูลูกภาพมรดกกล่าวก็คือถ้ำน้ำแข็งที่เก็บรักษาร่างเทพมังกรจื่อหมิง
ทั้งนี้เพื่อให้พลังของเทพมังกรที่หลงเหลืออยู่สามารถพัฒนาอีกประตูลูกภาพมรดก
เอาไว้ให้นานที่สุด ด้วยเหตุที่ประตูลูกภาพมรดกอยู่ใกล้กับแดนสวรรค์มาก จึงเป็นสาเหตุ
ที่ทวยเทพทั้งหลายเริ่มคิดหาหนทางป้องกันหาหนทางที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา
จื่อซิงจึงเสนอให้นำเทพธิดาเหมยเหวียนกลับมาทวงถามกำหนด และเขาจะเป็นผู้
รับผิดชอบในการช่วยเหลือนาง เพื่อให้นางคืนความทรงจำให้เร็วที่สุด

“เจ้าต้องไปเข้าเฝ้าองค์เง็กเซียนฮ่องเต้กับพระนางซีหวังหมู่” จื่อซิง
เอ่ยขึ้นเมื่อมองเห็นแวตตาที่เต็มไปด้วยคำถามของเหมยเหวียน

“ข้าตายไปแล้วหรือเจ้าคะ” เหมยเหวียนเอ่ยถามเสียงแผ่ว ในที่สุดก็
ดูเหมือนหญิงสาวจะหาเสียงตัวเองเจอแล้ว เนื่องจากตลอดทางที่เดินตามจื่อซิง
มานั้น หญิงสาวเอาแต่มองไปรอบกายด้วยอาการตื่นตะลึง

“ทุกสรรพสิ่งมีเกิดย่อมต้องมีแตกดับ เจ้าจะกลัวไปไย” จื่อซิงเอ่ย
ต่อประโยคเมื่อมองเห็นสีหน้าของหญิงสาว

แม้ว่าระยะห่างจากตำหนักแต่ละตำหนักจะไกลมาก แต่ตอนที่เหมย-
เหวียนเดินตามจื่อซิงมานั้นกลับดูเหมือนเดินเพียงแค่นี้ไม่ถึงสิบก้าว รวบรวมว่าเมื่อ
ก้าวเท้าออกไปนั้น สะพานที่เชื่อมระหว่างตำหนักจะช่วยย่นระยะทางให้สั้นลง
กว่าที่สายตามองเห็น

“จำไว้ หากเจ้าอยากตอบก็จงตอบ แต่ถ้าไม่อยากตอบหรือไม่รู้ก็จงพูด
ไปตามนั้น สิ่งที่เจ้าพูดต่อไปนี้สำคัญมาก ลำคัญต่อทั้งทวยเทพและเทพมังกร”

“เทพมังกร...เขา...คนที่นอนอยู่ในถ้ำน้ำแข็งผู้นั้น”

“ใช่ เขาก็คือเทพมังกรจื่อหมิง สวามีของเจ้า”

“หะ...หา!” เหมยเหวียนอุทานออกมาเสียงหลง

หญิงสาวไม่เห็นรู้ตัวสักนิดว่าตัวเองมีสวามี ก็เธอยังไม่ได้แต่งงานเลย
นี่นา ที่สำคัญ...แม้แต่แฟนสักคนก็ยังไม่เคยมีด้วยซ้ำ แล้วทำไมขึ้นลิฟต์มาถึง
ที่นี่เพียงวันเดียวก็มีสวามีโผล่มา หน้าซ้ำเขายังเป็นถึงเทพมังกรอีกต่างหาก
นี่มันออกจะน่าเหลือเชื่อเกินไปแล้ว!

แทนที่จื่อซิงจะพาเหมยเซียนไปเข้าเฝ้าองค์เง็กเซียนฮ่องเต้และ
พระนางซีหวังหมู่ที่ท้องพระโรงสวรรค์ เขากลับนำทางนางเข้าไปยังลานแห่ง
เทพธิดา ซึ่งที่นั่นพระนางซีหวังหมู่และเทพธิดาทั้งเจ็ดได้รออยู่ก่อนแล้ว

“จากตรงนี้เจ้าต้องเข้าไปเพียงลำพัง”

“แต่ว่าท่าน...”

“เรียกข้าว่าจื่อซิง”

“ท่านเป็นเทพอสูรมังกรเขียวใช่หรือไม่เจ้าคะ ข้าได้ยินเสียงพูดคุยกัน
เกี่ยวกับท่านกับเทพอสูรทั้งสามตอนที่รอให้มีคนช่วยออกมาจากโลงน้ำแข็ง”

“ข้ากับเจ้าเคยเป็นสหายกัน ดังนั้นเรียกข้าว่าจื่อซิง จำคำข้าเอาไว้ให้ดี
ตอบเมื่ออยากตอบ ตอบไม่ได้ก็ไม่ต้องตอบ นั่นเป็นสิทธิ์ของเจ้า ข้าจะไปรอ
เจ้าตรงนั้น ไม่ต้องกลัว” เอย่จบเขาก็เข้าไปยังต้นกุ้ยฮวา¹² ที่อยู่ห่างออกไปหลาย
ก้าวจากจุดที่ทั้งสองยืนอยู่ จากนั้นก็ยิ้มให้เหมยเซียนด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

“ทำไมเล่าเจ้าคะ”

“ที่นี่คือลานแห่งเทพธิดา ข้าเป็นเทพอสูร ทั้งยังเป็นบุรุษ”

ความหมายก็คือมีเพียงเทพธิดาเท่านั้นที่เข้าไปได้นั่นเอง นั่นก็คือที่มา
ของชื่อลานเทพธิดา ซึ่งพระนางซีหวังหมู่พระราชทานให้ หลังจากที่ทรง
ร้ายคาถาเอาไว้ เพื่อให้เทพธิดาทั้งเจ็ดพระองค์ทรงพระสำราญได้อย่างเต็มที่
โดยไร้ซึ่งเงาบุรุษเข้ามารบกวน

ไม่รู้ว่หาหญิงสาวรู้สึกไปเองหรือไม่ เพราะในยามที่เดินผ่านกอดอก
ขุนหลัน¹³ ซึ่งปลูกเป็นแนวยาวล้อมรอบลานเทพธิดา นางสังเกตเห็นว่าพระนาง
ซีหวังหมู่และเทพธิดาทั้งเจ็ดต่างก็พากันถอนหายใจและยิ้มแย้มขึ้นมาในทันที

“เหมยเหรินมานี่สิ”

พระนางซีหวังหมู่เรียกนางด้วยชื่อที่จื่อซิงเรียกก่อนหน้านี้ ดังนั้นเหมย-
เซียนจึงมั่นใจว่านั่นคงเป็นการเรียกตนอย่างแน่นอน ร่างเล็กนั่งลงแล้วค่อยๆ

¹² กุ้ยฮวา หรือดอกทอมหมื่นลี

¹³ ขุนหลัน เป็นกล้วยไม้จีนชนิดหนึ่ง

คลานเข้าไป เนื่องจากพระนางซีหวังหมู่ขึ้นประทับบนแท่นศิลา ซึ่งสูงจากพื้นเล็กน้อยเท่านั้น

“ในที่สุดเจ้าก็กลับมาแล้ว องค์เจ๊กเขียนฮ่องเต้ทรงติดพระราชกิจ เจ้าอาจจะไม่ได้เข้าเฝ้าพระองค์ในเร็ววันนี้ เจ้า...ยังคงดงมเช่นในวัณวาน รู้ลึกเช่นไรบ้าง พอจะจดจำอะไรได้บ้างหรือไม่”

เหมยเขียนทำตามที่จื่อซิงบอก คือตอบเมื่ออยากตอบ ตอบไม่ได้ก็ไม่ต้องตอบ นางจึงได้แต่ส่ายหน้า ทว่านึกขึ้นได้ว่านั่นคงจะเป็นการเสียมารยาท นางจึงเยกหน้าขึ้นเล็กน้อยแล้วเอ่ยตอบออกไปเสียงเบา

“ยังไม่ได้เพคะ ที่จริงหม่อมฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมต้องมานั่งอยู่ตรงนี้”

แม้คำตอบนั้นจะไม่ใช่ว่าคำตอบที่พระนางซีหวังหมู่ทรงต้องพระประสงค์ แต่กระนั้นก็ยังแย้มพระสรวลออกมา และทอดพระเนตรใบหน้าผุดผ่องของเหมยเขียน ซึ่งเหมือนกับเทพิดาเหมยเหรินทุกประการหนึ่ง ก่อนมองไปยังสร้อยที่อยู่บนคอของอีกฝ่าย

“ส่งสร้อยนั้นมาให้เรา”

“เพคะ?” แม้จะประหลาดใจ แต่เหมยเขียนหรือจะกล้าปฏิเสธ หญิงสาวปลดสร้อยแล้วส่งไปให้โดยดี ทว่าสายตาก็มองตามไปด้วยความสงสัยใคร่รู้

“หยกแก้วนี้จะนำทางให้เจ้าไปตามหาชะตาชีวิตของตัวเอง แม้นพลัดพรากก็จักพานพบ หากพานพบแล้วก็สุดแต่การเลือกของเจ้าเถิด” ตรัสเพียงเท่านั้นก็โบกพระหัตถ์เหนือจี๋หยกแก้ว จากนั้นจี๋หยกแก้วพลันเปลี่ยนเป็นปิ่นเงินที่ส่วนปลายด้านบนมีมังกรสีทองโอบกอดหยกแก้ว ประดับด้วยดอกโบตั๋นเล็กๆ น่ารักดอกหนึ่ง ทว่าตัวอักษรที่เคยปรากฏด้านในหยกแก้วกลับหายไปแล้ว

“จากนี้ไปนามของเจ้าคือเหมยเหริน ปิ่นนี้เก็บเอาไว้กับตัว เทพอสูรจื่อซิงจะพาเจ้ากลับไปยังตำหนักหวงหลง จงพำนักอยู่ที่นั่นเพื่อค้นหาคำตอบให้ตัวเองว่าเหตุใดเจ้าจึงมานั่งอยู่ตรงนี้ต่อหน้าเรา”

“พวกเราส่งของขวัญไปแล้ว”

“เจ้าต้องชอบแน่ น้องเหม่ยเหริน”

เทพธิดาที่นั่งอยู่ต่างก็พากันเข้ามาล้อมรอบตัวหญิงสาว ทันทีที่พระนางชี้ห้วงหมู่อนุญาตให้นางออกไปจากลานเทพธิดา พวกเทพธิดาต่างก็เรียกนางอย่างสนิทสนมว่าน้องเหม่ยเหริน ซึ่งสิ่งหนึ่งที่เหม่ยเซียนได้รับรู้จากเหล่าเทพธิดาทั้งเจ็ดคือ นางเคยเป็นถึงเทพธิดาผู้ควบคุมดูแลกาลเวลา ทั้งยังเป็นธิดาบุญธรรมของพระนางชี้ห้วงหมู่กับองค์เจ็กเซียนฮ่องเต้มาก่อน อะไรรจะน่าตื่นตระหนกปานนั้น!

“เป็นอะไรไปหรือ” จื่อชิงเอ่ยถามขึ้น เพราะเหม่ยเซียนเอาแต่เดินตาม
เขามาเงียบๆ หลังจากที่ได้เข้าเฝ้าพระนางชี้ห้วงหมู่

“เมื่อวานข้าคือเหม่ยเซียน เด็กกำพร้าที่ไม่รู้ชาติกำเนิดของตัวเอง แต่มาวันนี้ข้ากลับกลายเป็นเทพซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลกาลเวลาของโลกมนุษย์ ข้ากลายเป็นเทพธิดานามเหม่ยเหริน เป็นชายาเทพมังกรจื่อหมิงผู้ดวงสมดุลของแดนสวรรค์ ทั้งยังเป็นธิดาบุญธรรมขององค์เจ็กเซียนฮ่องเต้กับพระนางชี้ห้วงหมู่ ท่านจะให้ข้าเป็นอะไรไปได้เล่า” เหม่ยเซียนเอ่ยออกมาด้วยท่าทีเหม่อลอย ความตื่นตระหนกทำให้สติของนางเกิดความสับสน แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็พยายามรักษาสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด

“เอาเถอะ ข้าผิดเองที่ถาม เธอเป็นว่าข้าจะให้เวลาเจ้าได้ทำใจสักเล็กน้อยก่อนที่จะ...”

“จะอะไรหรือเจ้าคะ” เหม่ยเซียนขมวดคิ้วมองจื่อชิงที่หยุดเดิน เขามองไปด้านหน้าก่อนจะถอนหายใจออกมา

“คงไม่ได้แล้ว เพราะพวกเขามากันแล้ว” เอ่ยจบก็มีเสียงทักขึ้นด้านหน้าทันที

“มาแล้วหรือ พวกเรารอกันตั้งนาน” โม่เฉินเอ่ยขึ้นเป็นคนแรก พร้อมกับเดินตรงเข้ามาหาเหม่ยเซียน “เหมือนเดิมจริงๆ ด้วย ไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด”

“นั่นสิ” ชางอ้อเสริม

“เปลี่ยนสิ ทำไมจะไม่เปลี่ยน” ผู้ที่ไม่เห็นด้วยนั้นคือเฟิงเซียน ผู้ซึ่งจับจ้องเหมยเซียนมานับตั้งแต่หญิงสาวเดินใกล้เข้ามา

“ตรงไหนหรือ” แม้แต่จื่อซิงยังอดที่จะสงสัยไม่ได้

“นางกล่าสบตาพวกเราทุกคน ไม่สังเกตหรือ นางจ้องทุกคน ไม่มีท่าทีขัดเขินแล้วก็ไม่หลบตาสักนิด” เฟิงเซียนเอ่ยแล้วส่งยิ้มให้เหมยเซียน “ต้องอย่างนี้สิจึงจะสนุก มาเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปดำหนักในของเทพมังกร เจ้าเคยอยู่ที่นั่นมาถึงสองร้อยปี น่าจะมีตรงไหนที่ดูคุ่นตาบ้าง ไม่แน่อาจช่วยให้เจ้าจดจำอะไรขึ้นมาได้บ้าง”

เหมยเซียนยินยอมเดินตามเฟิงเซียน ผู้เป็นถึงเทพอสูรแห่งทิศใต้ไปด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยคำถาม แต่อีกฝ่ายกลับเพียงแค่นำให้แล้วจับข้อมือให้ออกเดิน

“แล้วพวกข้าเล่า” จื่อซิงเอ่ยถามเสียงดัง

“ก็ตามมาสิ ใครไปห้ามพวกท่านไว้กันเล่า” เฟิงเซียนตอบโดยไม่หันกลับไปมอง นางกำลังชี้ชวนให้เหมยเซียนจดจำส่วนต่างๆ ของตำหนักหวนหลงเอาไว้ เนื่องจากความสลับซับซ้อนของตัวตำหนักอาจจะทำให้เหมยเซียนสับสนและหลงทางได้ง่ายๆ

“พวกท่านใครก็ได้!” ในที่สุดเหมยเซียนก็ทนไม่ไหว “ใครสักคนช่วยเรียบเรียงทุกอย่างแล้วบอกข้าที เอาให้ละเอียดที่สุด ตอนนี้เลย! เพราะข้ากำลังจะบ๊ายบายจริงๆ แล้ว” เหมยเซียนเอ่ยพร้อมกับมองใบหน้าของเทพอสูรทั้งสองอย่างเอาจริงเอาจัง นั่นก็ทำให้ไม่เงินหลุดหัวเราะออกมา หลังจากที่เขาดำเนินตามหลังมาเรื่อยๆ อยู่นาน

“ในที่สุดนางก็ระเบิดออกมาแล้ว” ไม่เงินเอ่ยพร้อมกับยื่นมือออกไปหาซางอี้

“ครั้งนี้เจ้าชนะ เอาไป” ถุงทองที่ดูจะหนักเอาการถูกส่งไปให้ไม่เงิน

เฟิงเซียนถอยห่างด้วยความเหนื่อยหน่าย “พวกท่านเล่นสนุกกันแม้แต่เรื่องนี้หรือ”

“เจ้าอย่าทำเหมือนไม่รู้เรื่องมาก่อนเลย เจ้าเองก็บอกว่านางน่าจะถามตั้งแต่พบหน้าเราแล้วไม่ใช่หรือ” ซางอ้อถึงตาใส่เฟิ่งเซียนไปที่หนึ่ง ก่อนจะหันมายิ้มให้เหมยเซียน

“ข้า เทพอสูรแห่งทิศตะวันตก พยัคฆ์ขาวโม้เงิน ส่วนเขา เทพอสูรแห่งทิศเหนือ เต๋าดำซางอ้อ นางคือเทพอสูรแห่งทิศใต้ หงส์แดงเฟิ่งเซียน จื่อชิงเป็นใครเชื่อว่าเขาคงบอกเจ้าแล้ว เราทั้งสี่เป็นเทพอสูรที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเทพมังกรทองจื่อหมิง” โม้เงินเอ่ยด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

“ไปนั่งในห้องโถงตำหนักในเถิด เราจะค่อยๆ เล่าให้เจ้าฟังทีละเรื่อง เรื่องทุกอย่างสำคัญมาก จะตกหล่นไม่ได้ ดังนั้นเราทั้งสี่จึงจำเป็นต้องใช้เวลาเจ้าเตรียมใจสักหน่อย” จื่อชิงเสนอ แต่ทั้งหมดยังไม่ทันได้ก้าวไปยังห้องโถงดังกล่าว สตรีผู้หนึ่งพลันปรากฏตัวขึ้นเสียก่อน

เฟิ่งเซียนแค้นเสียในลำคอครั้งหนึ่ง จื่อชิงจึงสบตากับนางก่อนจะใช้สายตาปราชัยอีกฝ่ายเอาไว้ นั่นทำให้เหมยเซียนรู้สึกสงสัยขึ้นมา เพราะเหมือนเฟิ่งเซียนจะไม่ค่อยชอบผู้มาใหม่เท่าไรนัก

“การระเทพอสูรทั้งสี่” ผู้มาใหม่ย่อกายลงอย่างอ่อนช้อย ทั้งยังยิ้มด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน แต่เมื่อเห็นเหมยเซียนนางพลันเบิกตากว้าง “พระชายา”

“ใช่...ชายาเทพมังกร ได้เวลาที่เจ้าต้องส่งต่อหน้าที่ทั้งหมดในตำหนักหลวงลงคืนให้นางแล้ว” เฟิ่งเซียนหรีดตามองอีกฝ่ายด้วยสายตาที่บ่งบอกถึงความเป็นอริ

“ไม่เอาน่าเฟิ่งเซียน เหมยเหริน นี่คือจื่อเหยา น้องสาวแท้ๆ ของข้า” เป็นจื่อชิงที่ห้ามทัพเอาไว้ เพราะเขารู้ดีว่าเฟิ่งเซียนไม่ลงรอยกันกับจื่อเหยา ผู้เป็นน้องสาว

“แล้วก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของเทพมังกรจื่อหมิงด้วย” เฟิ่งเซียนเอ่ยต่อประโยคของจื่อชิง

“เอ...ท่านกับเทพมังกรจื่อหมิง แล้วก็มีนาง...” เหมยเซียนเลิกคิ้วแล้วหันไปมองจื่อชิงเป็นเชิงถาม

“ข้าเป็นเพียงเทพอสูร แม้จะมีสายเลือดมังกรแต่ก็ไม่อาจเทียบเคียงเทพมังกรจอมหึง” เขายื้มกับดวงตาที่เต็มไปด้วยคำถามของเหมยเซียน

“เช่นนั้นนาง...นางเองก็เป็นมังกรหรือ” เหมยเซียนหันไปมองจื่อเหยาอย่างตื่นตะลึง นางเพิ่งจะเคยได้ยินว่ามีมังกรหลายตัวเป็นครั้งแรก

“นางเพียงมีสายเลือดมังกร แต่ก็ได้เป็นมังกรไม่ เจ้าไม่ต้องกังวลหรอก” เฟิงเซียนเอ่ยตัดบท เท่าที่เหมยเซียนเห็น ดูเหมือนว่านางจะไม่ชอบจื่อเหยาเอาสักเท่าไหร่ แต่นางก็สงสัยในถ้อยคำของอีกฝ่ายมากกว่า นางต้องกังวลเรื่องใดเกี่ยวกับจื่อเหยาหรือ

“จื่อเหยา เจ้ามีอะไรก็ไปทำเถิด ข้าต้องสนทนากับพระชายาก่อน จากนั้นเจ้าค่อยส่งคนเข้ามาดูแลนาง”

“ไม่ต้อง! ภูตโบตันของพระนางซีหวังหมู่จะเป็นผู้ดูแลเหมยเหรินตามเดิม” เฟิงเซียนเหลือบมองไปยังปิ่นปักผมที่อยู่ในมือเหมยเซียน

“หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ” เหมยเซียนเอ่ยยังไม่ทันจบ เฟิงเซียนก็โบกมือผ่านหน้าของนางครึ่งหนึ่ง ลำแสงสีชมพูก็พุ่งวาบออกมาจากปิ่นปักผมซึ่งเป็นตำแหน่งของดอกโบตันพอดี

“นายหญิง ท่านกลับมาแล้ว!” ร่างเล็กร่างหนึ่งเข้ามาถอดรองเท้าทั้งสองข้างของเหมยเซียนเอาไว้ หญิงสาวรู้สึกงงงันเป็นอย่างยิ่ง

“นางคือภูตดอกโบตัน ภูตรับใช้ที่พระนางซีหวังหมู่พระราชทานให้เจ้าในวันที่เจ้าสมรสกับเทพมังกร นางจะดูแลเจ้า รวมไปถึงดูแลเรื่องต่างๆ ในตำหนักหลวงแห่งนี้” ในขณะที่เอ่ยเฟิงเซียนจึงตรงไปยังจื่อเหยาที่เฝ้าแต่ก้มหน้ามองพื้นด้วยความหวาดหวั่น จื่อชิงจึงต้องรีบตัดบท

“จื่อเหยา เจ้ากลับไปห้องของเจ้าก่อนเถิด ส่วนภูตโบตัน เจ้าก็ไปจัดการดูแลทุกอย่างให้พร้อมสำหรับนายของเจ้าเถิด”

“ข้านอรับบัญชาเจ้าคะ” แม้จะรับคำ แต่ดวงตาที่คลอคลอไปด้วยหยาดน้ำตาก็ยังคงจับจ้องเหมยเซียนผู้เป็นนาย

“นางจะอยู่ที่นี้อีกนาน หากเจ้ายังไม่ไปเตรียมทุกอย่างให้พร้อม ข้าจะ

พานางไปพำนักที่ตำหนักจุเสวของข้าเสีย” เฟิงเซียนเอ่ยเสียงเข้ม

คำพูดของเฟิงเซียนดูเหมือนจะได้ผล หลังจากที่ค่อนข้างไปทีหนึ่ง ภูตโบตันก็หายวับไปทันที ทั้งนี้ก็เพื่อไปสั่งการเรื่องต่างๆ ในตำหนัก อย่างเช่นเรื่องซาร้อนๆ สำหรับเทพอสูรทั้งสี่และผู้เป็นนาย ในยามที่ทั้งหมดตสนทนากันในห้องโถงอันโอ่อ่าของตำหนักหวงหลง

ตำหนักหวงหลงอันโอ่อ่าสง่างาม ด้านหน้าเทียบไม่ได้เลยกับความงดงามของเรือนใน ซึ่งเป็นเรือนหอที่เทพมังกรสร้างขึ้นเพื่อเทพธิดาหม่ยเหริน เดิมทีเทพมังกรจื่อหมิงนั้นชื่นชอบความเรียบง่าย ตำหนักหวงหลงจึงไม่ใคร่จะมีข้าวของมากนัก ปกติเครื่องเรือนภายในที่มีก็จะเน้นประโยชน์ใช้สอยมากกว่า

หลังจากแต่งเทพธิดาหม่ยเหรินเป็นพระชายา และล่วงรู้ว่านางชื่นชอบดอกโบตันและพรรณไม้นานาชนิด เทพมังกรผู้รักสันโดษกลับให้ภูตรับใช้ช่วยกันนำไม้ดอกหายากและไม้ดอกนานาพรรณเข้ามาปลูกยังสวนของเรือนใน โดยเฉพาะดอกโบตันที่มีเกือบทุกสี ยิ่งเป็นด้านในของเรือนหอที่ถูกตกแต่งด้วยเครื่องเรือนหรูหรา และตำแหน่งการวางที่ลงตัว ข้าวของเครื่องใช้เน้นโชนสีอ่อนและดูสมกับเป็นตำหนักของเทพธิดา ทำให้ผู้มาเยือนรับรู้ได้ทันทีถึงความเอาใจใส่ของเทพมังกรที่มีต่อชายา

“ที่นี่คือเรือนหม่ยเหม่ย”

“อะไรนะ!” หม่ยเซียนหันขวับไปยังคนพูด

จื่อซิงเพียงแค่นิมนต์น้อยๆ ให้นางเท่านั้น “มีหลายอย่างที่ข้าเองก็ไม่ใคร่จะเข้าใจนัก แต่ที่ข้ารับรู้ได้คือเทพมังกรหาได้ละเอียดชรายาของเขาไม่ เรื่องนี้ข้าเองก็ลำดับเหตุการณ์ไม่ถูก แต่เอาเถิด ข้าจะค่อยๆ เล่าให้เจ้าฟัง”

“พวกเราต้องอยู่หรือไม่” โมเฉินและซางอ้อเฝ้าถามขึ้นพร้อมกันด้วยความลังเล

“พวกท่านไปกับข้า ยังมีเรื่องที่ต้องจัดการอีกมาก” เฟิงเซียนเป็นคนตอบ นางสบตากับจื่อซิง แล้วเขาก็พยักหน้าราวกับเข้าใจในสิ่งที่นางต้องการ

สื่อ

“อะไร พวกเจ้ามีความลับอะไร” ซางอี้ถามด้วยความสงสัย

“ข้าให้เขาไปค้ำกับข้าที่ตำหนักจูเสว่หลังสนทนากับเหมยเหรินจบ ท่านได้ยินเช่นนี้แล้วคงพอใจระมัง!” เฟิงเซียนถลึงตาใส่ซางอี้แล้วเดินนำออกไปจากห้องโถง

“อะไรกันจ๊อชิง เดียวนี้เจ้าเชื่อฟังนางถึงขั้นนี้แล้วหรือ เจ้าต้องปราชญ์บ้างสิ เจ้าเป็นบุรุษทั้งยังเป็นสามี นางเป็นสตรีก็ต้องเป็นฝ่ายเชื่อฟังเจ้านี่อะไร...” โม่เงินเล็กคิ้วแล้วเดินตามหลังซางอี้และเฟิงเซียนออกไป

“เอ่อ...ท่านจะบอกว่าเฟิงเซียนเป็นสตรีของท่านหรือเจ้าคะ” เหมยเซียนคล้ายเฟิงจะนึกอะไรขึ้นมาได้ นางได้ยินมาบ้างเหมือนกันว่าเทพอสูรมังกรเขียวถูกจับคู่กับเทพอสูรหงส์แดง เพราะทั้งคู่เป็นตัวแทนของหยินและหยางเป็นขั้วตรงกันข้ามที่ทำให้เกิดความสมดุลตามธรรมชาติและความสุขในการสมรส ซึ่งเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับ แต่ท่าทีของทั้งสองที่นางเห็นตอนนั้นช่างห่างไกลจากคำว่าคู่สมรสมากเหลือเกิน

“ถึงจะดูไม่เหมือน...แต่ก็ใช่ นางเป็นสตรีของข้า” จ๊อชิงเอ่ยจบก็หันหลังเดินนำเข้าไปยังที่โต๊ะที่ตั้งอยู่ริมหน้าต่างขนาดใหญ่ ซึ่งสามารถมองออกไปเห็นสวนโบตันที่ชู่อเป้งบานต้อนรับการกลับมาของผู้เป็นเจ้าของเรือนหลักแห่งตำหนักหวงหลง

“เอละ เจ้าอยากจะมีเรื่องใดก่อน” เขาไม่รอช้า เช่นนั้นแล้วเหมยเซียนเองก็ไม่เกรงใจเขาเช่นกัน ในเมื่อเรื่องทุกอย่างแน่ชัดแล้วว่าเกี่ยวข้องกับนางจึงมีสิทธิ์ที่จะรู้

“ทุกเรื่อง เริ่มจากข้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ได้อย่างไร”

จ๊อชิงได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มออกมา เขามองใบหน้าจริงจังของเหมยเซียนก่อนจะมองเลยออกไปยังสวนดอกโบตันด้านนอก “เมื่อห้าร้อยห้าสิบปีก่อนองค์เจ็กเซียนฮ่องเต้พระราชทานสมรสให้แก่เทพมังกรจื่อหมิง เจ้าสาวผู้ทำให้เทพธิดาบนแดนสวรรค์ต้องอิจฉาคือเทพธิดาเหมยเหริน ผู้ที่รับหน้าที่ควบคุม

ดูแลกาลเวลาของโลกมนุษย์”

“หลังจากสองร้อยปีของการสมรส เทพธิดาเหมยเหรินเข้าเฝ้าองค์เจ็กเซียนฮ่องเต้เพื่อขอหย่าขาดจากเทพมังกรจื่อหมิง นางไม่ยอมบอกถึงสาเหตุไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม แม่ว่านั่นจะเป็นการขัดราชโองการขององค์เจ็กเซียนฮ่องเต้ซึ่งโทษทัณฑ์ของการทำเช่นนั้นคือจะต้องถูกโยนลงไปในบ่อพันวิญญาณ ไม่ว่าเทพหรือเซียนตนใดหากตกลงไปก็ไม่เคยได้กลับมาอีกเลย...

“เทพธิดาเหมยเหรินเป็นธิดาบุญธรรมที่องค์เจ็กเซียนฮ่องเต้และพระนางซีหวังหมู่ทรงรักใคร่ ทั้งสองไม่อาจหักพระทัยทำเช่นนั้น จึงเสนอให้นางไปถือศีลที่อาศรมโศกชะตาเพื่อสงบจิตใจ แต่ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทั้งเทพธิดาเหมยเหรินและเทพมังกรถึงตกลงไปในบ่อพันวิญญาณ”

“ฟังยังไม่เรื่องนี่ก็ไม่เห็นเข้าใจว่ามันเกี่ยวกับข้าตรงไหน” เหมยเซียนขมวดคิ้วแน่น พยายามทำความเข้าใจเรื่องราวที่เพิ่งจะได้ฟัง

“ในยามที่องค์กรภัสรวรค์นำพาดวงจิตของเทพธิดาเหมยเหรินกลับมา นั้น ทวยเทพพบว่าเทพมังกรจื่อหมิงได้ใช้หนึ่งดวงจิตห่อหุ้มจิตวิญญาณอันอ่อนแอของเทพธิดาเหมยเหรินเอาไว้ แม้ว่าการทำเช่นนั้นจะสามารถปกป้องนาง แต่กระนั้นสามจิตเจ็ดวิญญาณของนางก็หลงเหลือเพียงหนึ่งจิตและสองวิญญาณเท่านั้น ที่น่ากังวลกว่าคือเทพมังกรได้ผูกดวงจิตของตนเอาไว้กับดวงจิตของนาง หากดวงจิตของเทพธิดาเหมยเหรินไม่อาจกลับมาครบสมบูรณ์ เทพมังกรเองก็เช่นกัน เพราะทวยเทพพบว่าสองดวงจิตของเทพมังกรนั้นได้หายไปจากร่าง หนึ่งจิตสองวิญญาณของเทพธิดาเหมยเหรินนั้น ต้องใช้เวลาเกิดและแตกดับหนึ่งร้อยปีของโลกสวรรค์จึงจะสามารถกลับมาครบสมบูรณ์ได้ดังเดิม จากนั้นจึงจะสามารถแยกหนึ่งดวงจิตที่หลงเหลืออยู่ของเทพมังกรออกมาแล้วใส่กลับสู่ร่างที่พลั้งถดถอย ข้าคือผู้ที่ส่งเจ้าลงไปยังดงโลกมนุษย์ ทั้งยังคอยhamnุษย์ผู้มีโชคชะตากล้าแข็งเพื่อให้กำเนิดเจ้า ก่อนจะแตกดับและวนเวียนไปจนกระทั่งครบหนึ่งร้อยปี”

“ได้ยวนะ!” เหมยเซียนขัดจังหวะขึ้นเสียงดังลั่น “จริงหรือไม่ที่หนึ่งวัน

บนสวรรค์คือหนึ่งร้อยปีของโลกมนุษย์”

“ก็ทำนองนั้น น่าจะขาดเกินไม่กี่วัน ทำไมหรือ”

“เช่นนั้นท่านจะบอกข้า...ก็คือเทพธิดาเหมยเหรินผู้นั้น ต้องเกิดแล้วก็ตายเป็นเวลาพันปีเช่นนั้นถูกหรือไม่!”

“ใช่ และครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่เก้าร้อยเก้าสิบแปด”

“สวรรค์! พวกท่านกำลังทำอะไรกับข้ากันแน่” เหมยเซียนอดไม่ได้ที่จะโมโหเมื่อได้ยินว่าตนเองต้องตายแล้วเกิดใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า

“เจ้าใจเย็นหน่อยเถิด” จ้อซิงเข้าใจหญิงสาวดีจึงไม่ได้มีท่าทีหงุดหงิดแต่อย่างใด เขารอจนกระทั่งเหมยเซียนใจเย็นลงแล้วจึงเริ่มพูดต่อ

“เทียบกับเจ้าแล้ว เทพมังกรยังเสียสละมากกว่า เจ้ารู้หรือไม่ว่าร่างของเขายังคงพอมีพลังเทพหลงเหลือนั้น เขาได้ปิดผนึกเพื่อปิดประตูเชื่อมภพมารทั้งยังใช้ถ่วงสมดุลของสวรรค์เอาไว้ เขาใช้ดวงจิตเทพปกป้องเจ้า ไม่ยินยอมให้ทวยเทพแยกออกมาจากดวงจิตที่แทบจะสูญสลายของเจ้า จนกว่าเจ้าจะกลับมาเป็นเทพธิดาเหมยเหรินดังเดิม นั่นก็แสดงถึงความโล่งใจที่เขามีต่อเจ้า”

เหมยเซียนได้ยินเช่นนั้นก็เย็บลง นางใคร่ครวญตามที่จ้อซิงพูด ก่อนจะพบว่าที่เขาพูดก็ถูก หากเทียบกันแล้ว แม้ว่านางจะต้องเกิดและตายซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ผู้ที่อยู่ก็ไม่ใช่ จะตายไปแล้วก็ไม่เชิง แถมยังเอาชีวิตที่มีค่าของตัวเองมาผูกเอาไว้กับตัวนางอย่างเทพมังกรจ้อหมิงนั้น คิดๆ แล้วเขาคงจะลำบากกว่านางมาก

“ที่ลำคณูกว่านั้น ทวยเทพต้องการให้เจ้าคืนความทรงจำให้เร็วที่สุด เพราะหาไม่แล้วร่างของเทพมังกรจะค่อยๆ สูญสลายไป”

“สูญสลายไปหรือ” เหมยเซียนตาโต

“ใช่ ดังนั้นทวยเทพจึงไม่อาจละทิ้งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะเจ้าเพียงผู้เดียวที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น บางทีหากเจ้าคืนความทรงจำ...เจ้าอาจบอกได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับดวงจิตเทพมังกรอีกสองดวง”

“เดี๋ยว ข้าไม่เข้าใจ ท่านเพิ่งบอกข้าว่าเทพมังกรจ้อหมิงใช้หนึ่งดวงจิต

ปกป้องข้า ร่างของเขาก็อยู่ที่ถ้ำน้ำแข็ง แล้วดวงจิตของเขาจะหายไปไหนได้เล่า นอกจากอยู่ที่ร่าง”

“เทพมังกรจื่อหมิงสามารถถอดดวงจิตเก็บรักษาเอาไว้ที่อื่นได้ ทั้งนี้ เพราะเทพมังกรจะมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น เขาจึงมีความสำคัญมากต่อทุกภพภูมิ เทพมังกรทุกคนต้องถอดหนึ่งดวงจิตให้ผู้ที่ไว้ใจเก็บรักษาเอาไว้ให้ อีกทั้ง จะไม่มีผู้ใดรับรู้และสัมผัสได้นอกจากผู้ที่เก็บรักษา ซึ่งทวยเทพคิดว่าคนผู้นั้น ก็คือเจ้า ที่มันใจเช่นนั้นก็เพราะความทรงจำของเจ้าถูกเทพมังกรจื่อหมิงสะกดเอาไว้ หากไม่ใช่เจ้าคืนความทรงจำด้วยตัวเองแล้วไซ้ไร ก็ไม่มีเทพองค์ใดสามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้ ข้าหวังว่าเจ้าจะเข้าใจนัยแห่งความหมายนี้”

หลังจื่อชิงจากไป เหมยเซียนก็ได้แต่ขมวดคิ้วด้วยความกลัดกลุ้ม ไม่ว่าจะ คิดอย่างไร นางเองก็เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง แล้วมนุษย์อย่างนาง จะเอาปัญญาที่ไหนไปช่วยเทพมังกรผู้ยิ่งใหญ่ได้เล่า ขนาดองค์เล็กเขียนฮ่องเต้ และพระนางซีหวังหมู่ยังทำไม่ได้ แล้วนางเล่าจะทำได้หรือ

เพิ่งจะคิดได้เท่านั้นหญิงสาวก็พลันรู้สึกง่วงขึ้นมา ดวงตาที่เคยสดใส กลับหrieปรือลงอย่างกะทันหัน ในที่สุดก็ทานทนต่อไปไม่ไหว ร่างเล็กล้มลงแล้ว หลับไปทั้งที่เมื่อครู่ยังมีท่าทีกระปรี้กระเปร่า ซึ่งในยามที่นางล้มลงไปนั้น หยกแกวก็พลันมีแสงสีแดงวูบออกมา

“ที่นี่ที่ไหนกัน”

คำถามนี้ผุดขึ้นมาในใจของเหมยเซียนทันทีที่ลืมตาขึ้น หญิงสาวมองไปรอบๆ ห้องที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายด้วยความฉะน ภายในห้องแคบๆ นั้นมีเพียงเตียงนอน โต๊ะ จากนั้น ชั้นวางของที่มีเสื้อผ้าสองสามชุด และข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวเพียงไม่กี่อย่างที่บ่งบอกชัดเจนว่าเป็นห้องของบุรุษ

“หรือว่าจะฝันอีกแล้ว แต่...ฉันอยู่ในตำหนักเทพหวงหลง ถ้าฝันไปทำไมไม่เป็นถ้ำน้ำแข็งที่เดิม แล้วที่นี่คือที่ไหนกัน” พึมพำไปเท่าที่เดินเข้าไป พินหยก ล้ำค่าที่วางอยู่บนโต๊ะสามารถดึงดูดสายตาเอาไว้ “สวยจัง” นางเอ่ยพร้อมกับ

ก้าวเท้าเข้าไปหยุดอยู่หน้าโต๊ะอย่างไม่อาจห้ามใจ

นิ้วเรียวยาวรูปปลั่งไปบนพิณโบราณ ในใจก็พลันอยากจะเล่นเพลงโปรดที่เคยได้ยินสักครั้ง เนื่องจากนางเคยหัด แม้จะยังไม่เก่งแต่ก็ถือว่าเล่นได้บ้าง เมื่อคิดถึงตรงนี้สายตาของหญิงสาวก็เลื้อยไปเห็นของอีกอย่างเข้าเสียก่อน

บนโต๊ะข้างๆ กันนั้นมีหนังสือที่มีสภาพกลางเก่ากลางใหม่ ตรงกลางปกเขียนเอาไว้ด้วยอักษรจีนอย่างชัดเจนว่า ‘ตำราบทเพลงพิณ’

“จริงหรือเนี่ย” เหม่ยเซียนยกมันขึ้นมาแนบออกด้วยความตื่นเต้นดีใจ ในใจก็แอบหัวเราะว่าเหมือนเจอของเล่นที่ถูกต้องเป็นครั้งแรก ความหวาดกลัวและหวาดระแวงทั้งหมดถูกโยนทิ้งไปเมื่อพบของที่ถูกใจ ทว่ายามที่กำลังจะยื่นมือไปหยิบนั้น เสียงฝีเท้าพลันดังใกล้เข้ามา พร้อมกับเสียงสนทนากันของบุรุษและสตรีคู่หนึ่ง

“ศิษย์พี่”

“จื่อเหยา เจ้าเข้ามาที่นี่ทำไม ที่นี่เป็นเรือนชั้นในของหุบเขาเมฆ”

“ข้าทราบเจ้าค่ะ แต่เรื่องการสืบทอดตำแหน่งเทพมังกร หากท่านแต่งกับข้า...”

“เจ้ากลับไปเถิด ข้าตัดสินใจแล้ว และไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้”

“แต่...”

เสียงนั้นขาดๆ หายๆ ทว่าบทสนทนาเกี่ยวกับเทพมังกรทำให้เหม่ยเซียนเกิดความสงสัยเป็นอย่างยิ่ง แม้นางจะพยายามเงี่ยหูฟังเท่าไรก็ไม่ได้ยินมากไปกว่านั้น หน้าที่ภาพทุกอย่างกลับพว่เลือนก่อนจะหายไปซ้ๆ หลังจากนั้นสิ่งที่นางมองเห็นก็กลายเป็นม่านหน้าเตี้ย ซึ่งเป็นเตี้ยนอนในเรือนหลักของตำหนักหวงหลงนั่นเอง

“นายหญิง” เสียงเล็กๆ ที่ดังขึ้นหน้าเตี้ยทำให้เหม่ยเซียนหันขวับไปมอง เสียงนั้นเป็นเสียงของเด็กผู้ชาย ทว่านางจดจำได้แม่นว่าคนที่อยู่เป็นเพื่อนนางในห้องคือภูตโบตัน

“เจ้าเป็นใคร” เอย่ไปก็ดึงขาทั้งสองข้างของตนขึ้นมาถอดเอาไว้แนบออก

เพราะคนตัวเล็กผู้นั้นกำลังขยับเข้ามาหานางบนเตียง

“นายหญิง ท่านจำข้าไม่ได้แล้วหรือ ท่านจำข้าไม่ได้” คนตัวเล็กเริ่มร้องไห้ร้องไห้ด้วยท่าทางน่าสงสาร แต่ก็ไม่ได้พยายามขยับเข้ามาใกล้หญิงสาว เหมือนเขียนใจแอบโง่งออยู่ไม่น้อย

“เจ้า...เป็นใครหรือ ข้าเพิ่งมาถึงที่นี่ จดจำผู้ใดไม่ได้เลย ข้าไม่เคยพบเจ้ามาก่อน”

“ข้าอยู่กับท่านมาตลอดเลย แต่ท่านกลับจดจำข้าไม่ได้” เด็กชายยังคงก้มหน้าก้มตาร้องไห้อย่างจริงจังด้วยท่าทางน่าสงสาร

“แล้วภูตโบตันเล่า เจ้าเห็นนางหรือไม่ หากนางเข้ามาอาจช่วยบอกข้าได้ว่าเจ้าคือใคร” ที่เหม่เขียนบอกไปแบบนี้เนื่องจากนางยังไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเป็นมิตรหรือไม่ เพราะนางยังไม่ได้ยินเทพอสูรเอ่ยถึงเด็กตัวเล็กๆ ผู้นี้สักครั้ง

“ข้าไม่ใช่เด็ก ข้าคือภูตแห่งกาลเวลา อาศัยอยู่ในหยกแก้ว อยู่ข้างกายท่านมาโดยตลอด แต่พอท่านพบกับเทพมังกร...บอกท่านแล้วว่าข้าไม่ใช่เทพที่แสนดี ตอนอยู่ในงานชุมนุมปาริมาสระทิพย์ ข้าได้ยินว่ามีเทพธิดามากมายหมายปองเขา แต่ท่านก็ยิ่งถูกยกให้คนเจ้าเล่ห์ ไม่รู้ว่าองค์เง็กเขียนฮ่องเต้กับพระนางซีหวิ้งหมู่ทรงคิดเช่นไร...”

ภูตแห่งกาลเวลาตัวน้อยทำท่าราวกับกำลังฟุ้ง หากเรื่องที่ภูตแห่งกาลเวลาพูดเป็นความจริง นางอาจจะถามเขาในเรื่องที่เทพอสูรมังกรเขียวจื้อชิงไม่สามารถบอกนางได้

“ข้าบอกท่านไม่ได้หรอก ข้าเองก็รู้เท่าที่เขารู้ ขนาดองค์เง็กเขียนฮ่องเต้ใช้ศิลาหยั่งรู้อย่างไม่อาจหาคำตอบ ข้าถูกท่านเทพมังกรปิดกั้น เขาทำให้ข้าไม่อาจเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความทรงจำของท่าน นอกจากว่าท่านจะคืนความทรงจำ หรือไม่ก็กลับไปในอดีต หาไม่แล้วไม่มีทางที่ท่านจะรู้หรือกว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่ก็นั่นแหละ ข้าทำให้ท่านผลอใช้หยกแก้วแห่งกาลเวลา ดินะที่ข้าดึงท่านออกมาทัน ไม่อย่างนั้น...”

ภูตแห่งกาลเวลาพูดไปก็สะอื้นไป ทำให้เหม่เขียนกุมขมับเพราะเริ่ม

จะปวดหัวจริงๆ ไม่เห็นมีใครหรือตำราไหนเขียนบอกเลยว่าภูตแห่งกาลเวลาเป็นเด็กขี้แยขนาดนี้

“ข้าไม่ใช่เด็ก ข้าคือภูต อีกอย่าง...ข้าไม่ได้ขี้แยนะ ข้าเพียงแต่คิดถึงท่าน”

“เจ้าได้ยินความคิดของข้าหรือ” เหม่ยเซียนเลิกคิ้วถามภูตแห่งกาลเวลาด้วยความประหลาดใจ ซึ่งนั่นทำให้เขาสะดุ้งสุดตัว

“อะ...ข้าไม่ได้ตั้งใจจะนายหญิง ข้าไม่ได้ตั้งใจ ท่านอย่าส่งข้ากลับไปหาพระนางซีหวังหมู่นะ ข้าอยากอยู่กับท่าน” ภูตจบบเขาก็คลานมากอดขานางเอาไว้ และเริ่มร้องให้อีกครั้งอย่างเอาเป็นเอาตาย

“เงียบเดี๋ยวนี้!” เหม่ยเซียนตวาดออกมาเมื่อซึกจะหมดความอดทน ภูตแห่งกาลเวลาก็หยุดกึกทันที ปากน้อยๆ ของเขาเริ่มแน่น พยายามกลืนไม่ให้ตัวเองร้องให้อีก แม้ว่าน้ำตาจะยังไหลออกมาก็ตาม

“หากเจ้าเอาแต่ร้องไห้เช่นนี้ เมื่อไหร่ข้าจะเข้าใจเรื่องราว”

“นายหญิงอยากจรรู้เรื่องอะไรเล่าขอรับ ขอเพียงข้าสามารถบอกท่านได้ ข้าจะรีบบอกทันที”

“เมื่อครูเจ้าพูดว่า...นอกจากข้าจะคืนความทรงจำ หรือไม่ก็กลับไปในอดีต หาไปแล้วไม่มีทางที่ข้าจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เช่นนั้นจริงหรือไม่” เหม่ยเซียนเอ่ยทวนประโยคของภูตแห่งกาลเวลาออกมาโดยไม่ขาดตกไปสักคำ

“ก็ใช่ขอรับ ข้าพูด” เขาตอบด้วยสีหน้างงัน

“เช่นนั้นหากข้ากลับไปในอดีต ข้าหมายถึงขอเพียงข้ากลับไปข้าก็จรรู้เช่นนั้นหรือ”

“ก็หากกลับไปดูว่าเหตุใดวันนั้นท่านจึงไปที่บ่อพันวิญญาณนี่จรรู้” เขาติดตามไปแล้วเอ่ยออกมา “แต่มันยากนะขอรับ เพราะตอนนี้ท่านไม่ใช่...”

“นั่นสินะ ข้าเป็นมนุษย์ธรรมดา จะทำแบบที่เคยทำได้ยังไงกัน”

“ขอรับ ตอนนี้ท่านเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดา จึงไม่อาจควบคุมพลังของหยกแก้วแห่งกาลเวลาได้ เมื่อครู่นี้เพราะข้าอยากจะทำออกมา ก็เลยปล่อย...บังคับให้ท่านใช้พลัง”

“เจ้า...บังคับให้ข้าใช้อะไรนะ”

ไฉนเห็นสมควรเช่นนั้นนฤตแห่งกาลเวลาก็หน้าซัด คิดว่านางต้องโกรธเขามากอย่างแน่นอน ทว่าหญิงสาวกลับพูดออกมาอีกประโยคที่ทำให้เขาไม่คาดคิด

“แสดงว่าเจ้าสามารถทำให้ข้าใช้พลังได้หรือ”

“ท่านกำลังคิดอะไรซอร์บ” ในยามที่เอ่ยถาม นฤตแห่งกาลเวลาลังสักรณใจไม่ดีขึ้นมา และก็เป็นจริง เพราะเขาไฉนเสียใจของผู้เป็นนายอย่างชัดเจน

“เจ้าว่าเจ้าคือนฤตแห่งกาลเวลา ทั้งยังเป็นนฤตที่อาศัยอยู่ในหยกแก้วนั้น เมื่อครู่นี้เจ้าทำให้ข้าไปที่แห่งหนึ่ง ข้าไฉนคนสองคนกำลังคุยกัน ข้ามั่นใจว่าเสียหนึ่งนั้นต้องเป็นเสียงของแม่นางจือเหยา ส่วนอีกคนต้องเป็นเทพมังกรจือหมิงไม่ผิดแน่ ดังนั้น...”

“ท่านพบท่านเทพมังกรแล้วหรือซอร์บ!”

“ยัง ข้าเพียงแค่ไฉนเสียใจเขาเท่านั้น” พุดไปหญิงสาวก็รู้สึกเสียดายอยู่ไม่น้อย

“ไม่ได้นะซอร์บ ยิ่งเป็นเทพมังกรยิ่งไม่ได้ ท่านจะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมที่เกิดขึ้นแล้วไม่ได้โดยเด็ดขาด จะย้อนกลับไปบอกเขาเพื่อแก้ไขสิ่งใดไม่ได้ ไม่ได้นะซอร์บ! อีกอย่าง...ข้าควบคุมพลังไม่ได้ถึงขั้นนั้นนะซอร์บ ข้าไม่อาจกำหนดช่วงเวลาที่เหมาะสมที่ท่านจะไปถึงช่วงเวลาใด แม้จะสามารถดึงท่านกลับมาได้ทันที แต่ถ้าท่านไปโผล่ยังจุดที่เป็นอันตราย ข้าที่พึ่งจะสำเร็จมรรคผลจนได้เป็นนฤต แม้จะมีชีวิตก็ไม่อาจชดใช้ ดังนั้น...”

“ข้าจะลอง”

“นายหญิง! ไม่ได้นะซอร์บ!”

“ไม่ลองแล้วจะรู้ได้อย่างไร อย่างน้อยข้าก็ต้องรู้ให้ได้ว่าดวงจิตของเทพมังกรอีกสองดวงซ่อนอยู่ที่ไหน บางทีข้าอาจจะปลอมตัวเป็นหม่เหรินแล้วหลอกถามเทพมังกรว่าเขาให้ข้าเก็บเอาไว้ที่ไหน เมื่อครู่ก็ไม่เชื่อว่าข้าไปมาแล้ว

หรรษาหรือ” เหม่ยเซียนหรือตาลงแล้วเอ่ยอย่างใช้ความคิด

“แต่นั้นเป็นเพราะท่านครุ่นคิดถึงแต่เรื่องเทพมังกร ดังนั้นตอนที่ข้าพยายามออกมาจากหยกแก้วแห่งกาลเวลา และพลังที่แฝงอยู่ในตัวท่านจึงได้นำท่านย้อนกลับไปยังอดีต หากข้าดึงท่านออกมาช้ากว่านี้แล้วมีใครพบท่านข้าจะทำเช่นไรขอรับ”

“ก็ปลอมตัวเป็นเทพธิดาเหม่ยเหรินอย่างไรเล่า หากไม่ทำตัวน่าสงสัยมีหรือจะถูกสงสัยได้”

ภูตแห่งกาลเวลาเฝ้าบงเพราะทั้งหมดนั้นเขาเองก็เคยคิด ยิ่งไปกว่านั้นผู้เป็นนายของเขาก็ดูเหมือนเป็นคนเดิมทุกอย่าง หากไม่ใช่ว่าสองคนมายืนเคียงข้างกัน คงจะไม่มีเทพองค์ใดสงสัยเป็นแน่ อีกอย่าง...หากผู้เป็นนายได้พบและพูดคุยกับเทพมังกรจื่อหมิงอีกสักครั้ง อาจจะทำให้ความทรงจำของนางกลับคืนมาได้บ้าง เนื่องจากเขารู้ดีว่าผู้เป็นนายชื่นชมในตัวของเทพมังกรเพียงใด ยิ่งไปกว่านั้นหากนางสามารถหาจิตมังกรของเทพมังกรจื่อหมิงพบ แน่แน่นอนว่านั่นจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุด